A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2016. március 16.* [1]

„Fogyasztóvédelem — 1924/2006/EK rendelet — A nem a betegségek kockázatának csökkentését, illetve a gyermekek fejlődését és egészségét érintő, élelmiszerekkel kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítások — Bizonyos állítások engedélyezésének az EFSA kedvező véleménye ellenére történő megtagadása — Arányosság — Egyenlő bánásmód — Indokolási kötelezettség”

A T-100/15. sz. ügyben,

a **Dextro Energy GmbH & Co. KG** (székhelye: Krefeld [Németország], képviselik: M. Hagenmeyer és T. Teufer ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviseli: S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az egyes, nem a betegségek kockázatának csökkentését, illetve a gyermekek fejlődését és egészségét érintő, élelmiszerekkel kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítások engedélyezésének elutasításáról szóló, 2015. január 6-i (EU) 2015/8 bizottsági rendelet (HL L 3., 6. o.) megsemmisítése iránt benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács)

tagjai: A. Dittrich (előadó) elnök, J. Schwarcz és V. Tomljenović bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. november 25-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

1 — A jelen ítélet kivonatosan kerül közzétételre.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, a Dextro Energy GmbH & Co. KG Németországban letelepedett vállalkozás, amely Dextro Energy védjegy alatt csaknem teljes egészében glükózból álló, különböző formájú termékeket gyárt a német és az európai piacra. A hagyományos kocka nyolc darab, egyenként 6 grammos glükóztablettából áll.

2 A glükóz a szénhidrátok csoportjába tartozó monoszacharid. A fogyasztók élelmiszerekkel kapcsolatos tájékoztatásáról, az 1924/2006/EK és az 1925/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról és a 87/250/EGK bizottsági irányelv, a 90/496/EGK tanácsi irányelv, az 1999/10/EK bizottsági irányelv, a 2000/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, a 2002/67/EK és a 2008/5/EK bizottsági irányelv és a 608/2004/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 1169/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 304., 18. o.; helyesbítések: HL 2014. L 331., 40. o., HL 2015. L 50., 48. o.) – e rendelet I. mellékletének 8. pontjával összefüggésben értelmezett – 2. cikkének (4) bekezdése értelmében cukor az élelmiszerekben jelen lévő összes monoszacharid és diszacharid, a poliolok kivételével.

3 2011. december 21-én a felperes az élelmiszerekkel kapcsolatos, tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állításokról szóló, 2006. december 20-i 1924/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 404., 9. o.; helyesbítés: HL 2007. L 12., 3. o.) 13. cikkének (5) bekezdése és 18. cikke értelmében azzal a kérelemmel fordult a hatáskörrel rendelkező német hatósághoz, azaz a Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheithez (a német fogyasztóvédelmi és élelmiszerbiztonsági szövetségi hatóság), hogy engedélyezze többek között az egészségre vonatkozó következő állításokat, és ezek mindegyike tekintetében meghatározta a célcsoportot:

– „a glükóz metabolizmusa a szervezet rendes energiatermelő anyagcsere-folyamata során megy végbe”; a célcsoportot az átlagos lakosságcsoport alkotta;

– „a glükóz elősegíti a testmozgást”; a célcsoportot az aktív és megfelelő egészségi állapotú, az állóképesség tekintetében megfelelő edzettségű férfiak és nők alkották;

– „a glükóz hozzájárul a normál energiatermelő anyagcsere-folyamatokhoz”; a célcsoportot az átlagos lakosságcsoport alkotta;

– „a glükóz a testmozgás során részt vesz a normál energiatermelő anyagcsere-folyamatokban”; a célcsoportot az aktív és megfelelő egészségi állapotú, az állóképesség tekintetében megfelelő edzettségű férfiak és nők alkották;

– „a glükóz a testmozgás során hozzájárul a normál izomműködéshez”; a célcsoportot az aktív és megfelelő egészségi állapotú, az állóképesség tekintetében megfelelő edzettségű férfiak és nők alkották.

4 Az 1924/2006 rendelet 18. cikke (3) bekezdésének megfelelően a Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit továbbította ezt a kérelmet az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóságnak (EFSA).

5 2012. március 12-i levelében az EFSA további információkat kért a felperestől.

6 Az EFSA-hoz intézett, 2012. március 26-i levelében a felperes javasolta az „a glükóz elősegíti a testmozgást” állításnak a „testmozgást” szó előtt a „normál” szóval való kiegészítését. Ezen túlmenően, az „a glükóz a testmozgás során hozzájárul a normál izomműködéshez” állításra vonatkozóan elfogadta „a testmozgás során” szavak törlését.

7 2012. április 25-én az EFSA a szóban forgó, egészségre vonatkozó állításokra vonatkozóan öt tudományos véleményt fogadott el az 1924/2006 rendeletnek – a rendelet 16. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 18. cikke (3) bekezdésének megfelelően. „A glükóz metabolizmusa a szervezet rendes energiatermelő anyagcsere-folyamata során megy végbe” állításra vonatkozó véleményében az EFSA arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezésre bocsátott adatok alapján ok-okozati összefüggés állapítható meg a glükóz fogyasztása és az energiatermelő anyagcsere-folyamatokban való részvétele között. Az EFSA azt is megállapította, hogy az „a glükóz hozzájárul az energiatermelő anyagcsere-folyamatokhoz” kifejezés tükrözi a tudományos bizonyítékokat, valamint hogy ahhoz, hogy valamely élelmiszeren szerepelhessen ez az állítás, annak jelentős glükózforrásnak kell lennie. E tekintetben emlékeztetett arra, hogy a címkézés céljából a szénhidrátok beviteli referenciaértékeit az 1169/2011 rendelet rögzítette, valamint hogy a célcsoport az átlagos lakosságcsoport.

8 Ami a felperes javaslatainak megfelelően módosított, illetve az ezen utóbbi által elfogadott másik négy, egészségre vonatkozó állítást illeti, a felperes által benyújtott adatok alapján az EFSA tudományos véleményeiben arra a következtetésre jutott, hogy az állítólagos hatások a glükóznak az energiatermelő anyagcsere-folyamatban való részvételére vonatkoznak, amelynek értékelése korábban kedvező eredménnyel zárult.

9 Az 1924/2006 rendelet 16. cikke (6) bekezdésének megfelelően öt tudományos vélemény 2012. május 11-én történő közzétételét követően a British specialist nutrition association (diétás élelmiszerek brit gyártóinak szövetsége, BSNA) 2012. június 7-én észrevételeket fogalmazott meg ezekről az Európai Bizottság számára. 2012. június 11-i levelében a felperes ismertette az EFSA-nak az „a glükóz elősegíti a normál testmozgást” és „a glükóz hozzájárul a normál izomműködéshez” állításokra vonatkozó tudományos véleményeire vonatkozó észrevételeit. A Bizottság továbbította a felperes észrevételeit az EFSA-nak azzal a céllal, hogy az kialakítsa álláspontját.

10 2012. szeptember 12-én az EFSA két műszaki jelentést ismertetett, amelyekben vizsgálta a felperesnek az érintett két tudományos véleményre vonatkozó észrevételeit.

11 2014. október 17-én a Bizottság a Növények, Állatok, Élelmiszerek és Takarmányok Állandó Bizottságában ülésező tagállami képviselők elé terjesztette a felperes által kérelmezett, egészségre vonatkozó állítások engedélyezésének megtagadására vonatkozó rendelettervezetet. Ezt a bizottságot a többek között az élelmiszerlánccal, az állategészségüggyel és állatjóléttel, valamint a növényegészségüggyel és a növényi szaporítóanyagokkal kapcsolatos kiadások kezelésére vonatkozó rendelkezések megállapításáról, a 98/56/EK, a 2000/29/EK és a 2008/90/EK tanácsi irányelv, a 178/2002/EK, a 882/2004/EK és a 396/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, a 2009/128/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és az 1107/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 66/399/EGK, a 76/894/EGK és a 2009/470/EK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. május 15-i 652/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 189., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 328., 126. o.) módosított, az élelmiszerjog általános elveiről és követelményeiről, az EFSA létrehozásáról és az élelmiszerbiztonságra vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 2002. január 28-i 178/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 31., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 6. kötet, 463. o., helyesbítések: HL 2014. L 327., 9. o.; HL 2016. L 11., 19. o.) 58. cikkének (1) bekezdése hozta létre. E bizottság 2014. október 17-i ülésén a tagállamok egyetértettek az említett rendelettervezettel kapcsolatban.

12 2015. január 6-án a Bizottság elfogadta az egyes, nem a betegségek kockázatának csökkentését, illetve a gyermekek fejlődését és egészségét érintő, élelmiszerekkel kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítások engedélyezésének elutasításáról szóló (EU) 2015/8 rendeletet (HL L 3., 6. o., a továbbiakban: megtámadott rendelet). E rendeletnek a rendelet mellékletével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (1) bekezdése értelmében az EFSA tudományos véleményinek tárgyát képező, a fenti 7. és 8. pontban említett, egészségre vonatkozó öt állítást nem vették fel az 1924/2006 rendelet 13. cikkének (3) bekezdésében említett, engedélyezett állítások uniós listájára. A megtámadott rendelet 1. cikkének (2) bekezdése szerint az e cikk (1) bekezdésében szereplő és a rendelet hatálybalépését megelőzően használt, egészségre vonatkozó állítások ezen időponttól számítva legfeljebb hat hónapig továbbra is használhatók.

13 A megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdése szerint a Bizottság az egészségre vonatkozó, szóban forgó öt állítás engedélyezésének megtagadását a következő megfontolásokra alapította:

„Az 1924/2006 […] rendelet 6. cikkének (1) bekezdése és 13. cikkének (1) bekezdése értelmében az egészségre vonatkozó állításoknak általánosan elfogadott tudományos bizonyítékokon kell alapulniuk. Az engedélyezés iránti kérelmet abban az esetben is indokolt elutasítani – még ha a[z EFSA] tudományos értékelése kedvező volt is –, ha az egészségre vonatkozó állítás nem felel meg az 1924/2006 […] rendelet egyéb általános vagy egyedi követelményeinek. Nem tehetők olyan, egészségre vonatkozó állítások, amelyek nem egyeztethetők össze az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel. A[z EFSA] következtetése szerint ok-okozati összefüggés állapítható meg a glükóz fogyasztása és az energiatermelő anyagcsere-folyamatokban való részvétel között. Ezeknek az egészségre vonatkozó állításoknak az alkalmazása azonban ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak, mivel cukrok fogyasztására ösztönözné őket, amelyek kapcsán az általánosan elfogadott tudományos ajánlások alapján, a nemzeti és nemzetközi hatóságoktól olyan tájékoztatást kapnak, hogy ezek bevitelét csökkenteni kell. Ezért egy ilyen, egészségre vonatkozó állítás nem felel meg az 1924/2006 […] rendelet 3. cikke második bekezdése a) pontjának, amely úgy rendelkezik, hogy az egészségre vonatkozó állítások alkalmazása nem lehet félreérthető vagy megtévesztő. Továbbá a fogyasztók félrevezetésének csökkentéséhez az sem lenne elegendő, ha az egészségre vonatkozó érintett állítást csak meghatározott alkalmazási feltételekkel és/vagy kiegészítő nyilatkozatokkal vagy figyelmeztetésekkel engedélyeznék; következésképpen az állítások nem engedélyezhetők.”

Az eljárás és a felek kérelmei

14 A Törvényszék Hivatalához 2015. február 27-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

15 2015. szeptember 24-i levelében a felperes a Törvényszék eljárási szabályzata 106. cikke (2) bekezdésének megfelelően tárgyalás megtartását kérte.

16 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (ötödik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

17 A Törvényszék a 2015. november 25-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaikat.

18 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott rendeletet;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

19 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

20 Keresetének alátámasztására a felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt az 1924/2006 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének megsértésére, a másodikat az arányosság elvének megsértésére, a harmadikat az egyenlő bánásmód elvének megsértésére, a negyediket pedig az indokolási kötelezettség megsértésére alapítja.

Az első, az 1924/2006 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

21 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdését, amennyiben – az EFSA kedvező tudományos véleményei ellenére – megtagadta az egészségre vonatkozó öt kérelmezett állításnak az engedélyezett állítások e rendelet 13. cikkének (3) bekezdésében említett uniós listájára való felvételét.

22 Az első jogalap lényegében öt részből áll. Az első az egészségre vonatkozó valamely állítás engedélyezett állítások listájára való felvételének megtagadása tekintetében az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdésében előírt feltételek tiszteletben tartásának elmulasztásán alapul. A második rész az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel való összeegyeztethetőségének Bizottság általi értékelésére vonatkozik. A harmadik részben a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások alkalmazása ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak. A negyedik részben a felperes azt állítja, hogy – a Bizottság álláspontjával ellentétben – az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások nem voltak sem félreérthetők, sem megtévesztők. Végezetül az ötödik rész arra a kérdésre vonatkozik, hogy a Bizottság elmulasztotta-e teljesíteni az annak vizsgálatára irányuló kötelezettségét, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat meghatározott alkalmazási feltételekkel vagy kiegészítő magyarázatokkal vagy figyelmeztetésekkel lehetett volna engedélyezni.

Az első, az egészségre vonatkozó valamely állítás engedélyezett állítások listájára való felvételének megtagadása tekintetében az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdésében előírt feltételek tiszteletben tartásának elmulasztására alapított részről

23 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdését, amennyiben – az EFSA kedvező tudományos véleményei ellenére – megtagadta az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításoknak az engedélyezett állítások listájára való felvételét. Általánosságban engedélyezni kell az olyan állításokat, amelyekre vonatkozóan az EFSA kedvező véleményt adott. A felperes szerint az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdéséből nem lehet következtetni arra, hogy melyek azok a jogszerű és releváns tényezők, amelyeket a Bizottság figyelembe vehet akkor, amikor az egészségre vonatkozó valamely állítás felvétele iránti kérelemről határoz. A jelen ügyben sem uniós jogi rendelkezések, sem pedig jogszerű és releváns tényezők nem igazolhatják az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezésének az EFSA kedvező véleménye ellenére történő megtagadását, annál is inkább, mivel a Bizottság hat hónapos átmeneti időszakra engedélyezte ezen állítások alkalmazását. A felperes szerint különösen a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdésében hivatkozott indokok nem bírnak az e kérelmek elutasítását igazoló releváns vagy jogszerű jelleggel.

24 Az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése értelmében amennyiben az EFSA véleménye a tudományos értékelést követően támogatja az állítás felvételét az e rendelet 13. cikkének (3) bekezdésében meghatározott listára, a Bizottság az EFSA véleménye, az uniós jog alkalmazandó rendelkezései, valamint a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns egyéb tényezők figyelembevételével, a tagállamokkal való konzultáció után az EFSA véleményének kézhezvételét követően legkésőbb két hónapon belül határozatot hoz a kérelemről.

25 Ami elsősorban azt az érvelést illeti, amely szerint általánosságban engedélyezni kell azt az állítást, amelyre vonatkozóan az EFSA kedvező véleményt adott, meg kell állapítani, hogy az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdéséből kitűnik, hogy az egészségre vonatkozó állításokra irányuló kérelemmel kapcsolatos határozathozatal keretében a Bizottságnak három elemet, azaz először is az EFSA véleményében szereplő tudományos értékelést, másodszor az uniós jog valamennyi alkalmazandó rendelkezését, harmadszor pedig a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns egyéb tényezőket kell figyelembe vennie. Amint az az 1924/2006 rendelet – e rendelet 16. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 18. cikke (3) bekezdésének második albekezdéséből kitűnik, az EFSA véleménye nem foglalja magában a fent említett második és harmadik elemet. E rendelkezések szerint ugyanis véleményének elkészítésekor az EFSA-nak pusztán annyit kell ellenőriznie, hogy az egészségre vonatkozó állítást tudományos bizonyítékok támasztják-e alá, valamint hogy az egészségre vonatkozó állítás szövege megfelel-e az 1924/2006 rendeletben meghatározott feltételeknek. Anyagi szempontból az EFSA-nak konkrétan arról kell megbizonyosodnia, hogy az egészségre vonatkozó állítások általánosan elfogadott tudományos bizonyítékokon alapulnak, valamint hogy azokat – az említett rendelet 6. cikke (1) bekezdésének megfelelően – ilyen bizonyítékok igazolják. Következésképpen semmiből nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a Bizottság pusztán amiatt köteles volt felvenni az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat az engedélyezett állítások listájára, hogy az EFSA kedvező véleményeket adott. Ezzel szemben – noha az 1924/2006 rendelet (17) preambulumbekezdése értelmében az egészségre vonatkozó állítások alkalmazásával kapcsolatban elsősorban a tudományos megalapozottságot kell figyelembe venni – az 1924/2006 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének megfelelő határozathozatal során a Bizottságnak az uniós jog valamennyi alkalmazandó rendelkezését, valamint a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns egyéb tényezőket is figyelembe kell vennie. Egyebekben azt, hogy a Bizottság nem köteles követni az EFSA döntését, megerősíti az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (5) bekezdése, amely szerint az egészségre vonatkozó állítás engedélyezése akkor is lehetséges, ha az EFSA olyan véleményt ad ki, amely nem támogatja az állításnak az e rendelet 13. cikkének (3) bekezdésben említett listára történő felvételét. A felperesnek ezt az érvelését tehát el kell utasítani.

26 A felperes érvelése azon részének sem lehet helyt adni, amelyben e tekintetben azt állítja, hogy sem uniós jogi rendelkezések, sem pedig jogszerű és releváns tényezők nem igazolhatják az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításoknak az EFSA kedvező véleménye ellenére történő megtagadását, annál is inkább, mivel a Bizottság hat hónapos átmeneti időszakra engedélyezte ezen állítások alkalmazását. Igaz ugyanis, hogy a megtámadott rendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében az e rendelet hatálybalépése előtt használt, az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások ezen időponttól számítva legfeljebb hat hónapig továbbra is használhatók. A megtámadott rendelet (16) preambulumbekezdéséből azonban kitűnik, hogy a Bizottság azért írt elő ilyen átmeneti időszakot, hogy az élelmiszeripari vállalkozók és az illetékes nemzeti hatóságok alkalmazkodni tudjanak ezen állítások betiltásához. Egy ilyen átmeneti időszak előírása tehát egyáltalán nem kérdőjelezi meg az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezésének megtagadása tekintetében a Bizottság által hozott határozatot.

27 A felperes másodsorban a felvétel megtagadására vonatkozóan a megtámadott rendeletben szereplő indokok relevanciáját és jogszerűségét kifogásolja. A felperes szerint az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdéséből nem lehet következtetni arra, hogy melyek azok a jogszerű és releváns tényezők, amelyeket a Bizottság figyelembe vehet akkor, amikor az egészségre vonatkozó valamely állítás felvétele iránti kérelemről határoz, holott ezeket a tényezőket e rendelet (30) preambulumbekezdése és 17. cikkének (1) bekezdése is megemlíti. Kizárólag a 178/2002 rendelet

(19) preambulumbekezdése jelzi többek között a társadalmi, gazdasági, etikai és környezetvédelmi tényezőket, a hagyományokat, valamint az ellenőrizhetőséget. Ezek a szempontok azonban semmilyen szerepet nem játszottak a megtagadásról szóló határozatban.

28 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy jóllehet a felperes kiemeli, hogy az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdéséből nem lehet következtetni arra, hogy melyek azok a jogszerű és releváns tényezők, amelyeket a Bizottság figyelembe vehet akkor, amikor az egészségre vonatkozó valamely állítás felvétele iránti kérelemről határoz, nem hozott fel jogellenességi kifogást ezzel a rendelkezéssel szemben. Érveléséből ugyanis kitűnik, hogy első jogalapjában kizárólag az 1924/2006 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének megsértésére hivatkozik.

29 Az állítólagosan megsértett jogi szabály bármiféle feltüntetésének hiányában egyébként a felperes érvelése még annak feltételezése esetén is elfogadhatatlan lenne, hogy a felperes jogellenességi kifogást kívánt felhozni az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdésével szemben. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ezen információnak kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését és a Törvényszék számára a keresetről való határozathozatalt. Igaz ugyan, hogy valamely felperes nem köteles kifejezetten megjelölni azt a konkrét jogi szabályt, amelyre kifogását alapítja, érvelésének azonban kellően egyértelműnek kell lennie ahhoz, hogy az ellenérdekű fél és az uniós bíróság e szabályt mindenfajta nehézség nélkül azonosíthassa (lásd: 2013. február 20-i Caventa kontra OHIM – Anson's Herrenhaus [BERG] ítélet, T-224/11, EU:T:2013:81, 14. és 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Ami másodszor azt az érvelést illeti, amely szerint a megtámadott rendeletben szereplő, a felvétel megtagadására vonatkozó indokok nem relevánsak és nem jogszerűek, emlékeztetni kell arra, hogy az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése értelmében a Bizottság a kérelemről – az EFSA véleményén kívül – az uniós jog valamennyi alkalmazandó rendelkezésének, valamint a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns egyéb tényezők figyelembevételével határoz. Amint az az 1924/2006 rendeletnek – a megtámadott rendelet (3) preambulumbekezdésében megismételt – (30) preambulumbekezdéséből kitűnik, bizonyos esetekben a tudományos kockázatértékelés önmagában nem képes minden szükséges információt biztosítani egy kockázatkezelési döntéshez, ekkor pedig a mérlegelés tárgyát képező kérdés szempontjából jogszerű és releváns egyéb tényezőket is figyelembe kell venni. A fentiekre tekintettel el kell ismerni, hogy a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik azon a területen, amely részéről politikai, gazdasági és szociális jellegű döntést követel meg, és amelyen belül összetett értékeléseket kell elvégeznie (lásd ebben az értelemben: 2005. július 12-i Alliance for Natural Health és társai ítélet, C-154/04 és C-155/04, EBHT, EU:C:2005:449, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2015. június 12-i Health Food Manufacturers' Association és társai kontra Bizottság ítélet, T-296/12, EBHT, EU:T:2015:375, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, mivel az uniós hatóságok – különösen a tudományos és technikai rend igencsak összetett tényeinek értékelésében – széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk elfogadott intézkedések természete és terjedelme meghatározásának tekintetében, az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy az ilyen jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás, vagy nem követtek-e el hatáskörrel való visszaélést, illetve hogy e hatóságok nem lépték-e nyilvánvalóan túl mérlegelési jogkörüket. E körülmények között az uniós bíróság nem helyettesítheti a saját, tudományos és technikai rendre vonatkozó ténybeli megállapításaival az uniós intézmények megállapításait, mivel az EUM-Szerződés kizárólag ez utóbbiakat hatalmazta fel e feladat elvégzésére (2003. szeptember 9-i Monsanto Agricoltura Italia és társai ítélet, C-236/01, EBHT, EU:C:2003:431, 135. pont; 2011. július 21-i Etimine-ítélet, C-15/10, EBHT, EU:C:2011:504, 60. pont; Health Food Manufacturers' Association és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 30. pont, EU:T:2015:375, 73. pont).

32 A megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság azért tagadta meg az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezését, mert úgy vélte, hogy az egészségre vonatkozó egyik állítás nem volt összeegyeztethető az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel. A Bizottság álláspontja szerint az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások alkalmazása ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak, mivel cukrok fogyasztására ösztönözné őket, amelyek kapcsán az általánosan elfogadott tudományos vélemények alapján, a nemzeti és nemzetközi hatóságoktól olyan tájékoztatást kapnak, hogy ezek bevitelét csökkenteni kell. A Bizottság tehát úgy vélte, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások nem felelnek meg az 1924/2006 rendelet 3. cikke második bekezdése a) pontjának, amely úgy rendelkezik, hogy az egészségre vonatkozó állítások nem lehetnek félreérthetők vagy megtévesztők.

33 A felperes érvelése nem bizonyítja, hogy a Bizottság által a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdése szerint figyelembe vett tényezők a megvizsgálandó kérdés tekintetében nem jogszerűek és relevánsak. Igaz, hogy az uniós jogalkotó nem jelezte az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdésében említett jogszerű és releváns tényezőket. Ugyanezen rendelet (30) preambulumbekezdése és 17. cikkének (1) bekezdése is pusztán a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns egyéb tényezők figyelembevételére irányuló kötelezettség említésére szorítkozik. Mivel ezeket a tényezőket az uniós jogalkotó semmilyen módon nem pontosította, azokat eseti alapon, többek között az 1924/2006 rendelet – e rendelet (36) preambulumbekezdésében említett – célkitűzésének figyelembevételével kell meghatározni, amely célkitűzés a belső piac hatékony működésének biztosítása a tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állítások tekintetében, a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosításával egyidejűleg.

34 A jelen ügyben nem lehet érvényesen vitatni, hogy a Bizottság által figyelembe vett, általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvek jogszerű és releváns tényezőt képeznek azon kérdés eldöntésében, hogy lehet-e engedélyezni az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat. Ezen elvek figyelembevétele ugyanis a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosítását szolgálja. Az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelveknek az egészségre vonatkozó valamely állítás engedélyezhetőségére irányuló kérdés vizsgálata tekintetében fennálló relevanciáját az uniós jogalkotó az 1924/2006 rendelet (18) preambulumbekezdésében egyébként kifejezetten hangsúlyozta, amely szerint tilos az egészségre vonatkozó olyan állítás alkalmazása, amely összeegyeztethetetlen ezekkel az elvekkel.

35 Következésképpen az első részt el kell utasítani.

A második, az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel való összeegyeztethetőségének értékelésével kapcsolatos hibára alapított részről

36 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdését, amennyiben tévesen úgy vélte, hogy az egészségre vonatkozó, különféle szóban forgó állítások összeegyeztethetetlenek az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel. A felperes álláspontja szerint összeegyeztethetetlenség esetén az EFSA nem fogadott volna el kedvező véleményeket. Tudományosan bizonyítottak azok a kapcsolatok, amelyeket a felperes az egészségre vonatkozó állításaiban egyrészről egy tápanyag, azaz a glükóz, másrészről pedig az egészség között felállít. A szénhidrátok és a rostok bevitelének táplálkozási referenciaértékeire vonatkozóan az EFSA által elfogadott tudományos véleményre hivatkozva a felperes azzal érvel, hogy – az emberi táplálkozás tekintetében a glükóz különös fontosságához hasonlóan – a szénhidrátok táplálkozási szempontból fennálló jelentősége tudományos szempontból általánosan elfogadott.

37 A megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdése értelmében a Bizottság megállapította, hogy nem tehetők olyan, egészségre vonatkozó állítások, amelyek nem egyeztethetők össze az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel. Rámutatott arra, hogy noha az EFSA

következtetése szerint ok-okozati összefüggés állapítható meg a glükóz fogyasztása és az energiatermelő anyagcsere-folyamatokban való részvétel között, ezeknek az egészségre vonatkozó állításoknak az alkalmazása ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak, mivel cukrok fogyasztására ösztönözné őket, amelyek kapcsán az általánosan elfogadott tudományos ajánlások alapján, a nemzeti és nemzetközi hatóságoktól olyan tájékoztatást kapnak, hogy ezek bevitelét csökkenteni kell.

38 Ami elsősorban a felperes azon érvelését illeti, amely szerint az egészségre vonatkozó, különféle, szóban forgó állítások szövege nem összeegyeztethetetlen az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel, az érvelést mint hatástalant kell elutasítani. A megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdéséből ugyanis kitűnik, hogy a Bizottság nem azért tagadta meg az egészségre vonatkozó, különféle, szóban forgó állítások engedélyezését, mert azok szövege mint olyan összeegyeztethetetlen az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel. A Bizottság szerint ami ellentétes ezekkel az elvekkel, az az, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások alkalmazása ösztönözné a cukrok fogyasztását, mivel ezen elvek szerint a cukrok fogyasztását csökkenteni kell.

39 Másodsorban a felperes azon érvelését illetően, amely szerint az EFSA nem fogadott volna el kedvező véleményeket az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokkal kapcsolatban, ha azok összeegyeztethetetlenek lettek volna az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel, először is meg kell állapítani, hogy az EFSA vizsgálata pusztán korlátozott jelleggel bír. A fentiekben megállapítottaknak megfelelően (lásd a fenti 25. pontot), az 1924/2006 rendelet – e rendelet 16. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 18. cikke (3) bekezdésének második albekezdése értelmében véleményének elkészítésekor az EFSA-nak pusztán annyit kell ellenőriznie, hogy az egészségre vonatkozó állítást tudományos bizonyítékok támasztják-e alá, valamint hogy az egészségre vonatkozó állítás szövege megfelel-e az 1924/2006 rendeletben meghatározott feltételeknek. Anyagi szempontból az EFSA-nak konkrétan arról kell megbizonyosodnia, hogy az egészségre vonatkozó állítások általánosan elfogadott tudományos bizonyítékokon alapulnak, valamint hogy azokat – az említett rendelet 6. cikke (1) bekezdésének megfelelően – ilyen bizonyítékok igazolják. Az 1924/2006 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének 5. pontja és 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az EFSA által elvégzett ilyen tudományos kockázatértékelésnek arra a kérdésére kell irányulnia, hogy az egészségre vonatkozó kérelmezett állítás helytállóan fejezi-e ki, hogy az adott élelmiszer, élelmiszercsoport vagy annak valamely alkotóeleme és a bejelentett, kedvező élettani hatás között összefüggés van.

40 Másodszor, a Bizottság állításának megfelelően, az EFSA által elvégzett tudományos kockázatértékelést meg kell különböztetni a Bizottság által végzett kockázatkezeléstől. Az 1924/2006 rendelet (30) preambulumbekezdése e tekintetben kijelenti, hogy bizonyos esetekben a tudományos kockázatértékelés önmagában nem képes minden szükséges információt biztosítani egy kockázatkezelési döntéshez, valamint hogy figyelembe kell venni a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns tényezőket is.

41 Harmadszor, amint az a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdéséből kitűnik, a Bizottság nem kérdőjelezte meg az EFSA-nak az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokkal kapcsolatos azon véleményeit, amelyek szerint ok-okozati összefüggés áll fenn a glükóz fogyasztása és az energiatermelő anyagcsere-folyamatokban való részvétel között. Az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése értelmében azonban a Bizottságnak – az EFSA véleményén kívül – az uniós jog valamennyi alkalmazandó rendelkezését, valamint a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns egyéb tényezőket is figyelembe kellett vennie. A Bizottság ily módon figyelembe vett többek között olyan általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelveket, amelyek nem képezték az EFSA által elvégzett értékelés részét. Az tehát, hogy az EFSA véleményei szerint az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások tudományosan bizonyítottak, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság

tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a cukrok fogyasztását ösztönző, egészségre vonatkozó valamely állítás alkalmazása összeegyeztethetetlen az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel.

42 Harmadsorban, a felperes azzal, hogy az EFSA által a szénhidrátok és a rostok bevitelének táplálkozási referenciaértékeire vonatkozóan elfogadott egyik tudományos véleményre hivatkozik, azt állítja, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások nem összeegyeztethetetlenek az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel, mivel – az emberi táplálkozás tekintetében a glükóz különös fontosságához hasonlóan – a szénhidrátok táplálkozási szempontból fennálló jelentősége tudományos szempontból általánosan elfogadott.

43 Először is meg kell állapítani, hogy mivel a felperes nem nyújtotta be az EFSA e tudományos véleményét a Törvényszéknek, érvelése nem bizonyíthatja, hogy a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy a cukrok fogyasztását ösztönző, egészségre vonatkozó valamely állítás alkalmazása összeegyeztethetetlen az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel.

44 Egyebekben igaz ugyan, hogy a glükóz fontos szerepet játszik az emberi táplálkozásban, amint azt a felperes állítja, ez nem kérdőjelezheti meg a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdésében szereplő azon ténymegállapítást, amely szerint az általánosan elfogadott tudományos ajánlások alapján a nemzeti és nemzetközi hatóságok a cukrok fogyasztásának csökkentését ajánlják, továbbá amely szerint ennélfogva a cukrok fogyasztását ösztönző, egészségre vonatkozó állítás összeegyeztethetetlen az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel.

45 Másodszor, amennyiben a felperes a válaszban azzal érvel, hogy a Bizottság által alkalmazott adatok alapján nem lehet a glükóz tekintetében általánosítani, hanem azok pusztán a hozzáadott cukrok magas arányú bevitelére, a cukrászsüteményekre és az édesített üdítőitalokra, az édesített üdítőitalok gyermekek általi fogyasztására, valamint a hozzáadott cukrokat nagy mennyiségben tartalmazó élelmiszerekre vonatkoznak, és csak részben meggyőzőek, a felperes ezen érvelésének sem lehet helyt adni.

46 Annak megállapítása céljából ugyanis, hogy az általánosan elfogadott tudományos vélemények alapján a cukrok fogyasztásának csökkentése ajánlott, a Bizottság beadványaiban pontosította, hogy a nemzetközi, az uniós és a nemzeti szinten fennálló azon konszenzusra támaszkodott, amely szerint csökkenteni kell a feldolgozatlan cukor és az élelmiszerekhez hozzáadott cukrok fogyasztását. E tekintetben meg kell állapítani, hogy mivel a megtámadott rendelet indokolása megfelelő az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel való összeegyeztethetőségének vizsgálatát illetően, amit a felperes egyébként nem vitat, a Törvényszék figyelembe veheti a szóban forgó jogi aktus indokolására vonatkozóan a peres eljárás során előterjesztett pontosításokat (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Bizottság ítélet, C-398/13 P, EBHT, EU:C:2015:535, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Nemzetközi szinten a Bizottság az Egészségügyi Világszervezet (WHO) kutatócsoportjának az étrendről, a táplálkozásról, valamint a krónikus betegségek megelőzéséről szóló, 1989-es jelentésére hivatkozik, amely szerint az alacsony zsír-, finomított egyszerű cukor- és sótartalmú élelmiszerek kifejlesztése céljából ösztönözni kell a megbeszéléseket. A Bizottság ezenfelül utalt a WHO-nak a felnőttek és gyermekek cukorfogyasztásáról szóló, 2015-ös iránymutatására, amely a krónikus betegségek kockázatának csökkentése céljából ajánlásokat tartalmaz a szabadcukrok fogyasztására vonatkozóan. Az ezen iránymutatásban szereplő fogalommeghatározás szerint a „szabadcukrok” az élelmiszerekhez és italokhoz a gyártó, a szakács, vagy a fogyasztó által hozzáadott monoszacharidok és diszacharidok, valamint a mézben, szirupokban, gyümölcslékben és gyümölcslé-koncentrátumokban természetesen jelen lévő cukrok. A Bizottság emellett a WHO-nak az élelmiszer- és táplálkozási politikára vonatkozó, 2015–2020-ra szóló európai cselekvési tervére is hivatkozik, amely szerint

ajánlatos olyan szigorú intézkedések elfogadása, amelyek korlátozzák a magas energia-, transzzsír-, cukor-, illetve sótartalmú élelmiszerek valamennyi értékesítési formája által a gyermekekre gyakorolt általános hatást.

48 Uniós szinten a Bizottság megemlítette többek között a bizonyos tápanyagokkal kapcsolatos nemzeti kezdeményezésekre vonatkozó uniós keretnek a táplálkozással és a testmozgással foglalkozó magas szintű munkacsoport általi elfogadását. Ez a keret a magas kalóriatartalmú élelmiszerek – például a hozzáadott cukrokat tartalmazó élelmiszerek – csökkentésével foglalkozik. A Bizottság emellett hivatkozik a táplálkozásról és a testmozgásról szóló tanácsi következtetésekre (HL 2014. C 213., 1. o.), amelyek a hozzáadott cukrokat tartalmazó élelmiszerek fogyasztásának csökkentésével foglalkoznak.

49 Végezetül nemzeti szinten a Bizottság többek között a Deutsche Gesellschaft für Ernährungnak (a táplálkozással foglalkozó német társaság, DGE) a szénhidrátokból és a lipidekből származó energiabevitel referenciaértékeiről szóló, 2011-es állásfoglalására hivatkozott, amely szerint mivel Németországban a szénhidrátbevitel jelentős hányadát a főként a cukrászsüteményekben és édesített üdítőitalokban használt monoszacharidok és diszacharidok fogyasztása teszi ki, el kell indulni a teljes kiőrlésű gabonákból készült termékek fogyasztásának irányába. A Bizottság emellett megemlítette a Francia Köztársaság 2011–2015-re szóló, „Nutrition Santé” (táplálkozási egészség) elnevezésű nemzeti programját, amely az összetett szénhidrátok bevitelének növelését és a cukorbevitel csökkentését javasolja, említette továbbá az Egyesült Királyság egészségügyi minisztériuma által létrehozott Public Health England független végrehajtó ügynökségnek a cukorfogyasztás csökkentésére irányuló, a „Sugar reduction: Responding to the challenge” (a cukor mérséklése: reagálni a kihívásra) címet viselő, 2014-es ajánlásait. A Bizottság végezetül hivatkozott az északi miniszterek tanácsának Dániában, Finnországban és Svédországban alkalmazott 2004-es ajánlásaira, amelyek előírják a hozzáadott cukrok fogyasztásának maximális mértékét.

50 A fentiekre tekintettel nem lehet érvényesen azzal érvelni, hogy nemzetközi, uniós és nemzeti szinten nincs egyetértés a cukorfogyasztás csökkentésének szükségességére vonatkozóan. A Bizottság által előterjesztett, a fenti 47–49. pontban említett ténybeli elemek igazolják, hogy konszenzus áll fenn mind az élelmiszerekhez hozzáadott cukrok, mind pedig a feldolgozatlan cukor fogyasztásának csökkentésére vonatkozóan. Mivel a felperes nem vitatja, hogy általánosságban ajánlott a hozzáadott cukrok fogyasztásának csökkentése, nem állíthatja érvényesen azt, hogy egy ehhez hasonló ajánlás nem érvényes a feldolgozatlan cukor fogyasztására vonatkozóan. Ezen túlmenően, nem vitatott, hogy a felperes termékei nem minősülnek sem magas rejtett hozzáadottcukor-tartalmú élelmiszereknek, sem gyermekeknek szánt, édesített üdítőitaloknak. Emlékeztetni kell azonban arra, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások éppen a glükózra mint olyanra vonatkoznak, amely cukornak minősül (lásd a fenti 2. pontot), valamint hogy az 1924/2006 rendelet 17. cikkének (5) bekezdése értelmében a Bizottság által engedélyezett, egészségre vonatkozó állításokat valamennyi élelmiszeripari vállalkozó használhatja. Egyebekben meg kell állapítani, hogy a felperes termékei csaknem kizárólag glükózból állnak.

51 Következésképpen a második részt el kell utasítani.

A harmadik, az ellentmondásos és félrevezető üzenet megállapításával kapcsolatos hibára alapított részről

52 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdését, amennyiben úgy vélte, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások alkalmazása ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak. A Bizottság állításaival ellentétben, az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások nem ösztönzik a cukrok fogyasztását. Ezek az állítások pusztán a glükóz által a sporttevékenységekkel összefüggésben kiváltott hatásokat írják le. Az egészségre vonatkozó, szóban forgó öt állítás közül három kifejezetten a megfelelő edzettségű férfiakat és nőket jelöli meg célcsoportként. Az ő számukra a cukor fogyasztása más jelentőséggel bír,

mint például a fogyasztók különösen érzékeny csoportjai számára. A felperes szerint a cukorfogyasztás csökkentésének a hatóságok általi puszta ajánlása nem változtat semmit azon, hogy a glükóz az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokban szereplő, az egészségre nézve előnyös tulajdonságokkal rendelkezik, függetlenül attól, hogy a hatóságok szerint bizonyos emberek túl sok cukrot fogyasztanak. Ezen túlmenően, a felperes körülbelül hét évtizede van jelen a piacon, termékeinek az egészség szempontjából meglévő előnyei tehát általánosan elfogadottak. A fogyasztókat nem tévesztené meg az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások jelentése, és nem is tanúsítanának azok miatt esetlegesen nem kívánatos magatartásokat, például a túlzott mértékű fogyasztást. A felperes álláspontja szerint a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó tudja azt, hogy nem szabad túl sok cukrot fogyasztani. A Bizottság logikáját követve, ez utóbbinak a glükózt tartalmazó üdítőitalokra vonatkozó két másik állítást sem szabadott volna engedélyeznie.

53 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdésében megállapította, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások alkalmazása ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak, mivel cukrok fogyasztására ösztönözné őket, amelyek kapcsán az általánosan elfogadott tudományos ajánlások alapján, a nemzeti és nemzetközi hatóságoktól olyan tájékoztatást kapnak, hogy ezek bevitelét csökkenteni kell.

54 A felperes érvelése nem bizonyítja, hogy ez a megfontolás hibás.

55 Elsősorban ugyanis a Bizottság egyáltalán nem követett el hibát, amikor úgy vélte, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások alkalmazása ösztönözné a cukrok fogyasztását. Meg kell állapítani, hogy az 1924/2006 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében ezt a rendeletet a kereskedelmi kommunikációban – a végső fogyasztónak ilyen formában szolgáltatott élelmiszerek címkézésén, megjelenítésén vagy reklámjában – szereplő, tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állítások tekintetében kell alkalmazni. Az 1924/2006 rendelet (10) preambulumbekezdésében megállapítottaknak megfelelően, az állításokkal reklámozott élelmiszerekre a fogyasztók úgy tekinthetnek, hogy azoknak táplálkozási, élettani vagy más egészségügyi előnyük van olyan hasonló vagy más termékekkel szemben, amelyek ilyen hozzáadott tápanyagot és más anyagot nem tartalmaznak. Ez arra ösztönözheti a fogyasztókat, hogy olyan döntéseket hozzanak, amelyek a tudományos véleményekkel ellentétes módon közvetlenül befolyásolják az egyes tápanyagok vagy más anyagok összes bevitelét (2012. szeptember 6-i Deutsches Weintor ítélet, C-544/10, EBHT, EU:C:2012:526, 37. pont). Amint az az 1924/2006 rendelet (19) preambulumbekezdéséből kitűnik, a tápanyag-összetételre vagy egészségre vonatkozó állítások elhelyezése pozitív képet kölcsönöz az érintett élelmiszereknek. Tekintettel arra, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításoknak a valamely élelmiszeripari vállalkozó általi alkalmazása a termékei számára – mivel előnyre mutat rá és pozitív képet teremt – pozitív gondolattársítást biztosít, nem lehet azt megállapítani, hogy ezek alkalmazása nem ösztönözné az olyan termékek fogyasztását, amelyeknek – az EFSA tudományos véleményei szerint (lásd a fenti 7. és 8. pontot) – jelentős glükózforrásnak kell lenniük ahhoz, hogy el lehessen rajtuk helyezni ezeket az állításokat.

56 Ami e tekintetben a felperes azon érvelését illeti, amely szerint anélkül alkalmaz évek óta a glükózzal kapcsolatban az egészségre vonatkozó konkrét kijelentéseket, hogy ez különösebben befolyásolta volna az értékesítési adatokat, meg kell állapítani egyrészről, hogy ezt semmiféle bizonyíték nem támasztja alá. Másrészről, a Bizottság állításának megfelelően az, hogy a felperes piaci részesedése – ezen utóbbi szerint – folyamatosan nőtt, inkább arra enged következtetni, hogy a felperesnek a glükóz hatásával kapcsolatos kijelentései hatást gyakorolhattak a glükózalapú termékeinek értékesítésére.

57 Nem lehet helyt adni a felperes azon érvelésének, amely szerint az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások értékelése szempontjából a célcsoport számít, amennyiben az öt kérelem közül három kifejezetten a megfelelő edzettségű férfiakat és nőket említi célcsoportként. Az EFSA-nak a szóban forgó három kérelemre vonatkozó tudományos véleményeiből ugyanis kitűnik, hogy az állítólagos hatások különbségtétel nélkül vonatkoznak a glükóz valamennyi fizikailag aktív ember energiatermelő anyagcsere-folyamatában való részvételére. E vélemények szerint az energiatermelő

anyagcsere-folyamat valamennyi testi funkcióhoz és fizikai tevékenységhez, köztük a testmozgáshoz és a rendes izomműködéshez is elengedhetetlen. Az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások tehát az átlagos lakosságcsoportnak szánt, glükózalapú termékekre is használhatók, annál is inkább, mert a korábban megállapítottaknak megfelelően, a Bizottság által engedélyezett, egészségre vonatkozó állításokat az 1924/2006 rendelet 17. cikkének (5) bekezdése értelmében valamennyi élelmiszeripari vállalkozó használhatja (lásd a fenti 50. pontot).

58 Másodsorban, a jelen jogalap második részének vizsgálatából következik (lásd a fenti 36–51. pontot), hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság tévesen állapította meg a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdésében, hogy általánosan elfogadott tudományos vélemények alapján a nemzeti és nemzetközi hatóságok a cukrok fogyasztásának csökkentését ajánlják, valamint hogy – következésképpen – a cukrok fogyasztását ösztönző, az egészségre vonatkozó valamely állítás alkalmazása összeegyeztethetetlen az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel. Ezek után meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor úgy vélte, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításoknak a cukrok fogyasztását annak ellenére ösztönző alkalmazása, hogy ennek ösztönzése összeegyeztethetetlen az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel, ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak. Ez annál inkább igaz, mert az EFSA tudományos véleményei szerint ahhoz, hogy az érintett termékeken el lehessen helyezni ezeket az egészségre vonatkozó állításokat, azoknak jelentős glükózforrásnak kell lenniük (lásd a fenti 55. pontot). E tekintetben arra is emlékeztetni kell, hogy az 1924/2006 rendelet 5. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontja értelmében a tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állítások alkalmazása csak akkor megengedett, ha azt a tápanyagot vagy egyéb anyagot, amelyre az állítás vonatkozik, a késztermék az uniós jogszabályokban meghatározottak szerint jelentős mennyiségben tartalmazza, vagy – ilyen szabályozás hiányában – olyan mennyiségben tartalmazza, amely az állítás szerint általánosan elfogadott tudományos bizonyítékokkal igazolt táplálkozási vagy élettani hatást eredményezi.

59 E tekintetben szintén el kell utasítani a felperes azon érvelését, amely szerint a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó az egészségre vonatkozó állítások miatt nem fogyaszt több cukrot, mivel tudja, hogy nem szabad túl sok cukrot fogyasztani.

60 Egyrészről ugyanis még annak feltételezése sem fosztaná meg az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások által küldött üzeneteket a fenti 58. pontban körülírt ellentmondásos és félrevezető jellegüktől, ha ez lenne a helyzet. Másrészről igaz ugyan, hogy – a felperes állításának megfelelően – az 1169/2011 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének l) pontja és 30. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja értelmében az élelmiszereknek főszabály szerint tartalmazniuk kell a tápértékjelölést, amelynek ki kell terjednie többek között a cukortartalomra, valamint hogy e rendelet 32. cikkének (4) bekezdése értelmében a cukormennyiséget az említett rendelet XIII. mellékletének B. részében említett beviteli referenciaértékek százalékában is meg lehet adni, amelyek a cukor esetében 90 grammot határoznak meg egy átlagos felnőtt számára (8400 kilojoule / 2000 kilokalória). Amint azt azonban a felperes elismeri, nem minden élelmiszernek kell tápértékjelölést tartalmaznia. Bizonyos élelmiszerek esetén az ilyen jelölés elhagyását többek között az 1169/2011 rendelet 16. cikke írja elő. Ezen túlmenően, e rendelet 32. cikke (2) és (4) bekezdésének megfelelően a cukormennyiséget nem kötelező a beviteli referenciaértékek százalékában megadni; azt 100 grammra kifejezve is meg lehet adni. Még ha a felperes által hivatkozott, szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó (lásd ebben az értelemben: 2015. június 4-i Teekanne-ítélet, C-195/14, EBHT, EU:C:2015:361, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) tudná is, hogy nem szabad túl sok cukrot fogyasztani, az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások több cukor fogyasztására késztethetnék, annál is inkább, mert az EFSA tudományos véleményei szerint ahhoz, hogy az érintett termékeken el lehessen helyezni ezeket az egészségre vonatkozó állításokat, azoknak jelentős glükózforrásnak kell lenniük (lásd a fenti 55. és 58. pontot). A felperes termékeit illetően egyebekben meg kell állapítani, hogy a nyolc tablettából álló, egységenként 48 grammos hagyományos kocka (lásd a fenti 1. pontot) elfogyasztása már önmagában kiteszi az 1169/2011 rendelet XIII. mellékletének B. részében az átlagos felnőtt tekintetében referenciaértékként meghatározott cukormennyiség több mint felét.

61 Harmadszor, amennyiben a felperes a glükóztartalmú üdítőitalokkal kapcsolatos két másik állítás engedélyezésére hivatkozik, érvelése lényegében az egyenlő bánásmód elvének állítólagos megsértésére vonatkozik, így azt a Törvényszék a harmadik jogalap keretében fogja vizsgálni (lásd a lenti 113. és 114. pontot).

62 Következésképpen a harmadik részt el kell utasítani.

A negyedik, az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások félreérthetőknek vagy megtévesztőknek minősítésével kapcsolatos hibára alapított részről

63 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdését, amennyiben úgy vélte, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások az 1924/2006 rendelet 3. cikke második bekezdésének a) pontja értelmében félreérthetők vagy megtévesztők. Ezen utóbbi rendelkezés célja annak megakadályozása, hogy a fogyasztók az egészségre vonatkozó megtévesztő állítások áldozataivá váljanak. Az e rendelkezés alkalmazásával kapcsolatban felmerülő egyetlen kérdés, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításban szereplő, az egészségre vonatkozó konkrét hivatkozás a fogyasztókkal szembeni megtévesztést képez-e. A Bizottság által említett állítólagos ellentmondás az 1924/2006 rendelet 3. cikke második bekezdése a) pontjának alkalmazásával összefüggésben tehát nem bír relevanciával. A felperes emellett azzal érvel, hogy nem köteles jelezni a hatóságok által kibocsátott, ismeretlen ajánlásokat. Valamely ajánlás megemlítésének hiánya tehát szintén nem minősülhet megtévesztésnek.

64 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdése értelmében a Bizottság megállapította, hogy az egészségre vonatkozó azon állítás, amely cukrok fogyasztására ösztönözne – amelyek fogyasztásának csökkentését az általánosan elfogadott tudományos ajánlások alapján a nemzeti és nemzetközi hatóságok ajánlják –, nem felel meg az 1924/2006 rendelet 3. cikke második bekezdése a) pontjának, amely előírja, hogy az állítások nem lehetnek sem félreérthetők, sem megtévesztők.

65 Az élelmiszerek címkézésére, kiszerelésére és reklámozására vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2000. március 20-i 2000/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 109., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 5. kötet, 75. o.), és a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló, 1984. szeptember 10-i 84/450/EGK tanácsi irányelv (HL L 250., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 227. o.) sérelme nélkül, az 1924/2006 rendeletnek a rendelet általános elvekkel kapcsolatos II. fejezetében szereplő 3. cikke második bekezdésének a) pontja értelmében a tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állítások nem lehetnek valótlanok, félreérthetők vagy megtévesztők.

66 Ami az 1924/2006 rendelet 3. cikke második bekezdése a) pontjának értelmében vett „félreérthetők vagy megtévesztők” kifejezés értelmezését illeti, a Bíróság megállapította, hogy az alkoholtartalmú itallal kapcsolatos valamely állítás – feltételezve, hogy az önmagában tartalmilag igaznak tekinthető –, amely hiányosnak bizonyul, és amely kizárólag a termék egy bizonyos jellemzőjét állítja előtérbe, de hallgat az e termék fogyasztásához kapcsolódó veszélyekről, félreérthető, sőt megtévesztő (Deutsches Weintor ítélet, fenti 55. pont, EU:C:2012:526, 50–52. pont). Amint az az 1924/2006 rendelet (16) preambulumbekezdéséből kitűnik, azon kérdés megválaszolása céljából, hogy valamely állítás megtévesztő-e, vagy sem, figyelembe kell venni azt a feltételezett elvárást, amelyet a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó támaszt a tulajdonsággal szemben (lásd ebben az értelemben: Teekanne-ítélet, fenti 60. pont, EU:C:2015:361, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások helytállóan írják le az energiatermelő anyagcsere-folyamatra gyakorolt jótékony hatást, amint azt a Bizottság a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdésében megállapította. A jelen jogalap második részének vizsgálatából

(lásd a fenti 36–51. pontot) következik azonban, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az általánosan elfogadott tudományos vélemények alapján a nemzeti és nemzetközi hatóságok a cukrok fogyasztásának csökkentését ajánlják, valamint hogy – következésképpen – a glükóz fogyasztását ösztönző, az egészségre vonatkozó valamely állítás alkalmazása összeegyeztethetetlen az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel. Ezen túlmenően, a fentiekben megállapítottaknak megfelelően (lásd a fenti 60. pontot), az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások alkalmazása annak ellenére ösztönözheti több cukor fogyasztására a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztót, hogy az általánosan elfogadott tudományos vélemények alapján ajánlott a cukrok fogyasztásának csökkentése.

68 Következésképpen az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások előtérbe helyeznek egy bizonyos olyan jellemzőt, amely javítja az energiatermelő anyagcsere-folyamatot, de hallgat arról, hogy a több cukor fogyasztásához kapcsolódó veszélyek – a normál energiatermelő anyagcsere-folyamattól függetlenül – e tekintetben nem hárulnak el, és még csak nem is csökkennek. Mivel az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások kizárólag az energiatermelő anyagcsere-folyamat tekintetében jótékony hatásokat állítják előtérbe, ösztönözhetik a cukrok fogyasztását, összességében pedig fokozhatják a túlzott mértékű cukorfogyasztással összefüggésben a fogyasztók egészségére nézve fennálló kockázatokat. A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások valótlanoknak, ekként pedig még a megadott információk helytállósága esetén is félreérthetőknek és megtévesztőknek bizonyulnak (lásd ebben az értelemben: Mischo főtanácsnok Gut Springenheide és Tusky ügyre vonatkozó indítványa, C-210/96, EBHT, EU:C:1998:102, 86–90. pont; Jääskinen főtanácsnok Neptune Distribution ügyre vonatkozó indítványa, C-157/14, EBHT, EU:C:2015:460, 52. pont).

69 Igaz, hogy a fenti 55. pontban hivatkozott Deutsches Weintor ü gyben (EU:C:2012:526, 50–52. pont), a Bíróság olyan alkoholtartalmú itallal kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítás félreérthető és megtévesztő jellegét vizsgálta, amelynek maga a fogyasztása minden egyes személyre nézve veszélyeket hordoz magában, míg egy bizonyos mennyiségű cukor fogyasztása nem járhat minden egyes személyre nézve kockázatokkal. A fentiekben megállapítottaknak megfelelően (lásd a fenti 44. pontot) a glükóz fontos szerepet játszik az emberi táplálkozásban. Emlékeztetni kell ugyanakkor arra, hogy ha engedélyeznék az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat, azokat a rájuk alkalmazandó feltételeknek megfelelően valamennyi élelmiszeripari vállalkozó alkalmazhatná, ha ezek használata nem lenne az 1924/2006 rendelet 21. cikke adatvédelmi rendelkezéseinek megfelelően korlátozott (lásd a fenti 50. pontot). Amint az az EFSA-nak a szóban forgó kérelmekkel kapcsolatos tudományos véleményeiből kitűnik, az állítólagos hatások különbségtétel nélkül vonatkoznak a glükóz valamennyi fizikailag aktív ember energiatermelő anyagcsere-folyamatában való részvételére (lásd a fenti 57. pontot). Igaz ugyan, hogy az egészségre vonatkozó, a felperes által kérelmezett öt állítás közül három esetében a célcsoportot az aktív és megfelelő egészségi állapotú, az állóképesség tekintetében megfelelő edzettségű férfiak és nők alkották (lásd a fenti 3. pontot), ez nem változtat azon, hogy a glükózzal mint olyannal kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítások az átlagos lakosságcsoportnak szánt glükózalapú termékek esetében is használhatók. Az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások félreérthető és megtévesztő jellegének vizsgálata keretében tehát az átlagos fogyasztót kell figyelembe venni, amint az az 1924/2006 rendelet (16) preambulumbekezdéséből is kitűnik. Mivel az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvek szerint az átlagos fogyasztónak csökkentenie kell cukorfogyasztását, a Bizottság semmiféle hibát nem követett el annak megállapítása során, hogy félreérthetők és megtévesztők azok az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások, amelyek kizárólag az energiatermelő anyagcsere-folyamat jótékony hatásait helyezik előtérbe, de hallgatnak a több cukor fogyasztásához kapcsolódó veszélyekről.

70 Egyebekben a teljesség érdekében meg kell állapítani, hogy a jogalkotónak az 1924/2006 rendelet (10) preambulumbekezdésében szereplő megállapításai tükrében (lásd a fenti 55. pontot), az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások alkalmazása elhitetheti az érintett fogyasztóval, hogy kizárólag a

glükóz fogyasztása és a normál energiatermelő anyagcsere-folyamat között áll fenn ok-okozati összefüggés, holott ilyen összefüggés más szénhidrátok és a normál energiatermelő anyagcsere-folyamat között is fennáll.

71 Végezetül a felperes azon érvelését illetően, amely szerint ő nem ismerte az általánosan elfogadott tudományos vélemények alapján a nemzeti és nemzetközi hatóságoknak a cukorfogyasztás csökkentésével kapcsolatos ajánlásait, ki kell emelni, hogy annak megállapítása céljából, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások félreérthetőknek és megtévesztőknek bizonyulnak, semmilyen szerepet nem játszik az a kérdés, hogy a felperes ismerte-e az érintett ajánlásokat (lásd ebben az értelemben: 2009. szeptember 10-i Severi-ítélet C-446/07, EBHT, EU:C:2009:530, 62. pont). A fentiekben megállapítottaknak megfelelően (lásd a fenti 66. pontot) figyelembe kell venni a szóban forgó jelöléssel kapcsolatban azt a feltételezett elvárást, amelyet a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó támaszt a tulajdonsággal szemben. Az 1924/2006 rendelet 3. cikke második bekezdésének a) pontja értelmében vett megtévesztő jelleg megállapítása nem függ attól a kérdéstől, hogy a felperes e jelleg ismeretében vagy akár szándékosan járt-e el.

72 Következésképpen a negyedik részt el kell utasítani.

Az ötödik, a meghatározott alkalmazási feltételek vagy kiegészítő magyarázatok vagy figyelmeztetések vizsgálatának elmulasztására alapított részről

73 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdését, mivel nem teljesítette az annak vizsgálatára irányuló kötelezettségét, hogy lehetett volna-e engedélyezni az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat meghatározott alkalmazási feltételek mellett, illetve ha azokat kiegészítő magyarázatok vagy figyelmeztetések kísérik. A megtámadott rendeletből nem tűnik ki, hogy mely meghatározott alkalmazási feltételeket lehetett volna figyelembe venni, és az sem, hogy milyen kiegészítő magyarázatokkal vagy figyelmeztetésekkel lehetett volna csökkenteni a fogyasztók félrevezetését. A felperes szerint – az arányosság elvének megfelelően – a nemzetközi hatóságok cukorfogyasztás csökkentésére vagy korlátozására irányuló ajánlásának jelzésére vonatkozó kötelező információ hozzáadása elegendő lehetett volna a fogyasztók félrevezetésének megakadályozására. A félrevezetés állítólagos kockázatának elkerülése céljából a Bizottság – csakúgy mint az egészségre vonatkozó más állítások esetében – azt is megkövetelhette volna, hogy a felperes azzal az információval egészítse ki az állítást, amely szerint a cukorfogyasztás növelése kockázatokat jelenthet az egészségre nézve.

74 Elsősorban, nem lehet helyt adni annak az érvelésnek, amely szerint a Bizottság nem teljesítette az annak vizsgálatára irányuló kötelezettségét, hogy lehetett volna-e engedélyezni az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat meghatározott alkalmazási feltételek mellett, illetve ha azokat kiegészítő magyarázatok vagy figyelmeztetések kísérik. A Bizottság ugyanis a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdésében jelezte, hogy a fogyasztók félrevezetésének csökkentéséhez az sem lenne elegendő, ha az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat csak meghatározott alkalmazási feltételekkel és/vagy kiegészítő nyilatkozatokkal vagy figyelmeztetésekkel engedélyeznék, következésképpen az állítások nem engedélyezhetők. Ebből következően a Bizottság megvizsgálta az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások meghatározott alkalmazási feltételekkel vagy kiegészítő nyilatkozatokkal vagy figyelmeztetésekkel való engedélyezésének lehetőségét.

75 Ami e tekintetben a felperes azon érvelését illeti, amely szerint a megtámadott rendeletből nem tűnik ki, hogy mely meghatározott alkalmazási feltételeket lehetett volna figyelembe venni, és az sem, hogy milyen kiegészítő magyarázatokkal vagy figyelmeztetésekkel lehetett volna csökkenteni a fogyasztók félrevezetését, elegendő megállapítani, hogy a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdéséből a jogilag megkövetelt módon tűnik ki, hogy – a Bizottság szerint – nem lehetett meghatározott alkalmazási feltételeket vagy kiegészítő nyilatkozatokat vagy figyelmeztetéseket oly módon megfogalmazni, hogy elegendő mértékben lehessen elkerülni a fogyasztók félrevezetését.

76 Másodsorban, a felperesnek az az érvelése, amely szerint a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat nem lehet meghatározott alkalmazási feltételek mellett és/vagy kiegészítő nyilatkozatokkal vagy figyelmeztetésekkel engedélyezni, az lényegében az arányosság elvének tiszteletben tartására vonatkozik, ekként pedig a Törvényszék a második jogalappal összefüggésben fogja azt vizsgálni (lásd a lenti 87–91. pontot). Amennyiben a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság számos esetben bizonyos feltételektől – például kötelező figyelmeztetésektől – tette függővé az élelmiszerekkel kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítások engedélyezését, meg kell állapítani, hogy ezt a Bizottság nem vitatja, ugyanakkor semmiféle relevanciával nem bír azon kérdés vizsgálata tekintetében, hogy a Bizottság tévesen vélte-e úgy, hogy a konkrétan a glükózzal kapcsolatos, egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat nem lehet meghatározott alkalmazási feltételek mellett és/vagy kiegészítő nyilatkozatokkal vagy figyelmeztetésekkel engedélyezni.

77 A fentiekre tekintettel az ötödik részt, ebből következően pedig az első jogalap egészét el kell utasítani.

A második, az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapról

78 A felperes azzal érvel, hogy a megtámadott rendelet elfogadásával a Bizottság megsértette az arányosság elvét. A felperes szerint a megtagadásról szóló határozat nem volt alkalmas és nem is volt szükséges az 1924/2006 rendelet célkitűzésének, azaz az egészségre vonatkozó, tudományos szempontból megfelelően alátámasztott állítások alkalmazásának az eléréséhez. A reklámozás teljes tilalma esetén el kell végezni az arányosság szigorú felülvizsgálatát, arra figyelemmel, hogy az 1924/2006 rendelet csak kivételes jelleggel és határozott okok miatt írja elő a kérelmek nem tudományos indokok miatti elutasítását. A szabály az, hogy a rendkívül hosszú és költséges tudományos vizsgálati eljárás eredményéhez igazítsák az engedélyezésre vonatkozó határozatot. A felperes szerint az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat legalábbis korlátozó feltételekkel vagy nyilatkozatokkal – kevésbé szigorú intézkedésekként – engedélyezni kellett volna. A Bizottság ezenfelül mérlegelési jogkörének keretében módosíthatta vagy kiegészíthette volna az egészségre vonatkozó kérelmezett állítások szövegét, így azok tartalmának megőrzése mellett el lehetett volna kerülni az állítólagos megtévesztést. A felperes emellett az Európai Unió Alapjogi Chartája 6. és 16. cikkében meghatározott jogainak megsértésére is hivatkozik. A felperes álláspontja szerint a megtagadásról szóló határozat az 1924/2006 rendelet célkitűzésével is ellentétes, amely szerint a fogyasztóknak a megtévesztő állításokkal szembeni védelmét az egészségre vonatkozó, tudományosan megfelelően alátámasztott állítások kizárólagos alkalmazásával kell biztosítani. Végezetül, a Bizottság határozata aránytalan, mert akadályozza a vitathatatlan érdemi információk fogyasztókkal való megismertetését.

79 Emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai ne haladják meg a szóban forgó szabályozás által elérni kívánt, jogos célkitűzések megvalósítására alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, így amennyiben több alkalmas intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, az okozott hátrányok pedig nem lehetnek aránytalanul nagyok a kitűzött célokhoz képest (lásd: 2006. március 9-i Zuid-Hollandse Milieufederatie és Natuur en Milieu ítélet, C-174/05, EBHT, EU:C:2006:170, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 Ami elsősorban az előző pontban említett feltételek bírósági felülvizsgálatát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése értelmében a Bizottságnak a kérelmekről – az EFSA véleményén kívül – az uniós jog valamennyi alkalmazandó rendelkezésének, valamint a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns egyéb tényezőknek a figyelembevételével kell határoznia. A fentiekben megállapítottaknak megfelelően (lásd a fenti 30. pontot) el kell ismerni, hogy a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik azon a területen, amely részéről politikai, gazdasági és szociális jellegű döntést követel meg, és amelyen belül összetett értékeléseket kell elvégeznie. Csupán az e területen meghozott intézkedésnek a hatáskörrel rendelkező intézmény által elérni kívánt céllal kapcsolatos nyilvánvalóan alkalmatlan jellege lehet kihatással az ilyen intézkedés jogszerűségére (lásd ebben az értelemben: Alliance for Natural Health és társai ítélet, fenti 30. pont, EU:C:2005:449,

52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Health Food Manufacturers' Association és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 30. pont, EU:T:2015:375, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

81 Az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok annak meghatározására irányuló mérlegelési jogköre, hogy mikor áll fenn a megfelelő egyensúly a véleménynyilvánítás szabadsága és az egészség védelmére irányuló célkitűzés között, az e jog korlátozását indokoló egyes célok és a szóban forgó egyes tevékenységek jellege szerint változik (2006. december 12-i Németország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-380/03, EBHT, EU:C:2006:772, 155. pont; lásd még: 2009. április 2-i Damgaard-ítélet, C-421/07, EBHT, EU:C:2009:222, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezen ítélkezési gyakorlat alkalmazásában a Bizottság számára tág mérlegelési jogkört kell elismerni a véleménynyilvánítás szabadságának konkrétan kereskedelmi alkalmazása, különösen a reklámjellegű üzenetek esetén (lásd ebben az értelemben: Jääskinen főtanácsnok Neptune Distribution ügyre vonatkozó indítványa, fenti 68. pont, EU:C:2015:460, 55. pont).

82 Ami e tekintetben a felperes azon érvelését illeti, amely szerint a reklámozás teljes tilalma esetén az arányosság szigorú felülvizsgálatát kell elvégezni, valóban igaz, hogy az 1924/2006 rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében tilos az egészségre vonatkozó állítások alkalmazása, kivéve ha azok az említett rendelet II. fejezetében foglalt általános követelményeknek és IV. fejezetében foglalt különös követelményeknek megfelelnek, ha azokat a rendelettel összhangban engedélyezik, valamint ha azok szerepelnek az ugyanezen rendelet 13. és 14. cikkében meghatározott engedélyezett állítások listáján. A felperes állításával ellentétben azonban az egészségre vonatkozó ilyen állítások – engedélyezés lehetőségével párosuló – tilalma elvének az 1924/2006 rendelet általi bevezetése nem minősül a reklámozás teljes tilalmának. Egyebekben léteznek már olyan egészségre vonatkozó állítások, amelyeket a felperes használhat. Konkrétan a 2015. január 6-i 2015/7 bizottsági (EU) rendelettel (HL L 3., 3. o.) módosított, a nem a betegségek kockázatának csökkentését, illetve a gyermekek fejlődését és egészségét érintő, élelmiszerekkel kapcsolatos, egészségre vonatkozó, engedélyezett állítások jegyzékének megállapításáról szóló, 2012. május 16-i 432/2012/EU bizottsági rendelet (HL L 136., 1. o.) a szénhidrát-elektrolit oldatokkal, valamint a fokozott erőkifejtést követően a szénhidrátok által a normál izomműködés helyreállítására gyakorolt hatással kapcsolatban engedélyezett, egészségre vonatkozó állításokat ír elő.

83 Ami ezzel összefüggésben a felperes által a 2000/13 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjára, valamint a 2004. július 15-i Douwe Egberts ítéletre (C-239/02, EBHT, EU:C:2004:445) történő hivatkozást illeti, ki kell emelni, hogy ezen ítélet 36. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a 2000/13 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja tilt minden, emberi betegségekre vonatkozó közlést függetlenül attól, hogy félrevezetheti-e a fogyasztót, vagy sem, valamint azokat a közléseket is, amelyek ugyan nem betegségekre, hanem az egészségre vonatkoznak, de megtévesztőnek bizonyulnak. A Bíróság a fent hivatkozott Douwe Egberts ítéletben (EU:C:2004:445, 43. pont) azt is megállapította, hogy azzal a következménnyel járna az élelmiszerek címkézésében bizonyos, fogyásra vagy orvosi ajánlásokra vonatkozó közlések szerepeltetésének feltétlen tilalma anélkül, hogy az egyes esetekben meg kellene vizsgálni, vajon ezek a közlések ténylegesen alkalmasak-e a vásárlók megtévesztésére, hogy az e közlésekkel ellátott élelmiszereket valamely tagállamban nem lehetne szabadon forgalmazni még akkor sem, ha e közlések nem lennének megtévesztők. Mivel a jelen ügyben helytállóan állapították meg, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások félreérthetők és megtévesztők, a felperesnek a 2000/13 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjával és a fent hivatkozott Douwe Egberts ítélettel (EU:C:2004:445) kapcsolatos érvelése alapján nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a fenti 80. pontban említettnél kiterjedtebb felülvizsgálatot kellett volna lefolytatni az arányosságot illetően.

84 Ezen túlmenően – a felperes állításával ellentétben – igaz ugyan, hogy az 1924/2006 rendelet (17) preambulumbekezdése értelmében a tudományos megalapozottság képezi a tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állítások alkalmazása során figyelembe veendő legfőbb szempontot, ez nem változtat azon, hogy ugyanez a rendelet csupán ritka és kivételes esetekben írja elő a kérelmek nem

tudományos indokok alapján történő elutasítását, amint az többek között e rendelet 18. cikkének (4) bekezdéséből következik. A fentiekben megállapítottaknak megfelelően ugyanis (lásd a fenti 25. pontot) ebből a rendelkezésből kitűnik, hogy a Bizottságnak az egészségre vonatkozó állítással kapcsolatos kérelmekre irányuló határozathozatal során három elemet, azaz először is az EFSA véleményében szereplő tudományos értékelést, másodszor az uniós jog valamennyi alkalmazandó rendelkezését, harmadszor pedig a megvizsgálandó kérdés tekintetében jogszerű és releváns egyéb tényezőket figyelembe kell vennie.

85 Másodsorban a megtámadott rendelettel elérni kívánt célkitűzéseket illetően meg kell állapítani, hogy e rendelet jogalapja az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése. Az 1924/2006 rendelet 1. cikkének (1) bekezdéséből, valamint (1) és (36) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a rendelet célja a belső piac hatékony működésének biztosítása a tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állítások tekintetében, a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosításával egyidejűleg. Amint az az 1924/2006 rendelet (1) és (18) preambulumbekezdéséből kitűnik, az egészségvédelem e rendelet legfőbb céljai között szerepel (Deutsches Weintor ítélet, fenti 55. pont, EU:C:2012:526, 45. pont). Ugyanezen rendelet (9) preambulumbekezdése szerint a rendeletben megállapított elveknek biztosítaniuk kell a magas szintű fogyasztóvédelmet, és azt, hogy a fogyasztó megkapja a tények teljes ismeretében történő választáshoz szükséges információkat, valamint hogy egyenlő versenyfeltételek jöjjenek létre az élelmiszeriparban. Az 1924/2006 rendelet (16) preambulumbekezdése akként rendelkezik, hogy fontos, hogy az élelmiszereken feltüntetett állítások a fogyasztó számára érthetőek legyenek, és helyénvaló valamennyi fogyasztó védelme a megtévesztő állításokkal szemben. Ezzel összefüggésben – amint az a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdéséből kitűnik – éppen a fogyasztónak a félreérthető vagy megtévesztő állításokkal szembeni védelme céljából tagadta meg a Bizottság az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezését.

86 Harmadsorban meg kell állapítani, hogy a felperes érvelése nem bizonyítja, hogy a megtámadott rendelet nyilvánvalóan nem alkalmas e célok elérésére.

87 Ami ugyanis először a felperes azon érvelését illeti, amely szerint az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokat legalábbis korlátozó feltételekkel vagy nyilatkozatokkal – kevésbé szigorú intézkedésekként – engedélyezni kellett volna, meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdésében tévesen vélte úgy, hogy ez azért nem lehetséges, mert az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokban szereplő üzenet nem lenne elegendő a fogyasztók félrevezetésének csökkentéséhez, következésképpen az állítások nem engedélyezhetők. A Bizottság állítása szerint az egészségre vonatkozó, a cukorfogyasztást ösztönző szóban forgó állításoknak a lényegében a cukorfogyasztás csökkentésére vagy az elfogyasztott cukormennyiség korlátozására felszólító kötelező nyilatkozat melletti engedélyezése ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak. A mennyiségi határértékeknek vagy figyelmeztetéseknek a jelentős cukorforrást képező valamely terméken történő megemlítése oly módon, hogy az ugyanakkor egy, az e terméknek pozitív képet kölcsönző, egészségre vonatkozó állítást is tartalmaz, amely termékre ekként a fogyasztók úgy tekinthetnek, hogy annak táplálkozási, élettani vagy más egészségügyi előnye van, már önmagában ellentmondásos lenne, és nem tudná garantálni a cukorfogyasztás csökkentésére irányuló, általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvek tiszteletben tartását.

88 Konkrétan a felperes azon érvelését illetően, amely szerint a Bizottság feladata volt a jelen ügyben annak megállapítása, hogy egyetlen feltétel, nyilatkozat vagy figyelmeztetés sem tudja garantálni a fogyasztók megfelelő védelmét, meg kell állapítani emellett, hogy az 1924/2006 rendelet – e rendelet 15. cikke (3) bekezdésének f) pontjával összefüggésben értelmezett – 18. cikke (2) bekezdésének harmadik mondata értelmében a felperes kérelmeiben a meghatározott alkalmazási feltételekre vonatkozó javaslatot is szerepeltethetett volna, amit azonban nem tett meg.

89 Másodszor, amennyiben a felperes a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatára (1993. november 24-i Keck és Mithouard ítélet, C-267/91 és C-268/91, EBHT, EU:C:1993:905; 1999. február 9-i van der Laan ítélet, C-383/97, EBHT, EU:C:1999:64, Douwe Egberts ítélet, fenti 83. pont EU:C:2004:445) hivatkozik, amelyek megállapítják, hogy a reklámozással kapcsolatos nemzeti tilalom esetében a fogyasztók védelmét a fogyasztókhoz címzett ajánlatok átláthatóságát biztosító címkézéshez hasonló, megfelelő jelölési kötelezettséggel is elegendő mértékben lehet garantálni, a felperes ezen érvelésének sem lehet helyt adni.

90 Ez az ítélkezési gyakorlat ugyanis nem harmonizált nemzeti intézkedésekre vonatkozik. Márpedig a jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendelet jogalapja az 1924/2006 rendelet 18. cikkének (4) bekezdése. Ezen utóbbi rendelet a maga részéről az EK 95. cikken alapul, amely szerint a jogalkotó elfogadja azokat a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítésére vonatkozó intézkedéseket, amelyek tárgya a belső piac megteremtése és működése. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az EUMSZ 168. cikk (1) bekezdésének első albekezdése előírja, hogy valamennyi uniós politika és tevékenység meghatározása és végrehajtása során biztosítani kell az emberi egészségvédelem magas szintjét, valamint hogy az EK 95. cikk (3) bekezdése és az EUMSZ 114. cikk (3) bekezdése kifejezetten megköveteli a harmonizáció során az emberi egészség védelme magas szintjének biztosítását (lásd: Alliance for Natural Health és társai ítélet, fenti 30. pont, EU:C:2005:449, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

91 Harmadszor, a felperes azzal érvel, hogy a Bizottságnak – mérlegelési jogkörének alkalmazásában – meg kellett volna változtatnia az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokra vonatkozó javaslat szövegét. Véleménye szerint az egészségre vonatkozó állításnak csupán a lényegét kellett megtartani, tekintettel annak tudományos alapjára. E tekintetben egyrészről meg kell állapítani, hogy a felperes nem említi az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások szövegének semmiféle olyan megfogalmazását, amelyet a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia. Másrészről – a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdése szerint – éppen az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások tartalma nem volt összeegyeztethető az általánosan elfogadott táplálkozási és egészségügyi alapelvekkel. A felperes érvelését tehát el kell utasítani.

92 Negyedszer, a felperes azon érvelését illetően, amely szerint a megtámadott rendelet sérti az Alapjogi Chartának a szabadsághoz és a biztonsághoz, valamint a vállalkozás szabadságához való joggal kapcsolatos 6. és 16. cikkében elismert szabadságokat, meg kell állapítani, hogy a felperes az említett rendelkezések megsértésének e jogalap keretében elvont módon történő felsorolására szorítkozik. Márpedig az Alapjogi Charta 6. és 16. cikkének megsértése önálló és az arányosság elvének megsértésre alapított jelen jogalaptól független jogalapot képez. Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése szerint, amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése, valamint a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja alapján a Törvényszék előtti eljárásra is irányadó, a keresetlevélnek tartalmaznia kell – többek között – a felhozott jogalapok rövid összefoglalását. Ennélfogva a keresetlevélben egyértelműen ki kell fejteni azt a jogalapot, amelyre a keresetet alapították, így nem felel meg a Bíróság alapokmányában és az eljárási szabályzatban támasztott követelményeknek, ha erre csak elvontan utalnak (lásd: 2014. április 30-i Hagenmeyer és Hahn kontra Bizottság ítélet, T-17/12, EBHT, EU:T:2014:234, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen a felperesnek az Alapjogi Charta 6. és 16. cikkének megsértésével kapcsolatos érvelését mint elfogadhatatlant kell elutasítani.

93 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy igaz ugyan, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások megtiltása bizonyos korlátozásokat jelent a felperes szakmai tevékenységének egy bizonyos vonatkozása tekintetében, e szabadságok tiszteletben tartása azonban az alapvető vonatkozások tekintetében továbbra is biztosítva van. A megtámadott rendelet ugyanis – távol attól, hogy megtiltsa a felperes termékeinek gyártását és forgalmazását, vagy az e termékekkel kapcsolatos reklámozást – az 1924/2006 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében a szóban forgó élelmiszerek címkézésének, kiszerelésének, valamint reklámozásának szabályozására szorítkozik a közegészség védelme céljából, amely olyan közérdekű célnak minősül, amely adott esetben igazolhatja valamely alapvető szabadság

korlátozását (lásd: Deutsches Weintor ítélet, fenti 55. pont, EU:C:2012:526, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ily módon az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezésének megtagadása semmilyen módon nem érinti az Alapjogi Charta 6. és 16. cikkében elismert szabadságok lényeges tartalmát, és úgy kell tekinteni, hogy az megfelel a különböző érintett alapvető jogok összeegyeztetésére és az azok közötti igazságos egyensúly kialakítására vonatkozó követelménynek (lásd ebben az értelemben: Deutsches Weintor ítélet, fenti 55. pont, EU:C:2012:526, 56–59. pont).

94 Ötödször, amennyiben a felperes azzal érvel, hogy kérelmének elutasítása azért volt aránytalan, mert megakadályozta, hogy a fogyasztókkal a testmozgással és az izomműködéssel kapcsolatos, vitathatatlan érdemi információt ismertessen meg, emlékeztetni kell arra, hogy az 1924/2006 rendelet (9) preambulumbekezdése szerint a rendeletben megállapított elveknek biztosítaniuk kell a magas szintű fogyasztóvédelmet, és azt, hogy a fogyasztó megkapja a tények teljes ismeretében történő választáshoz szükséges információkat, valamint hogy egyenlő versenyfeltételek jöjjenek létre az élelmiszeriparban. Márpedig a Törvényszék már megállapította egyrészről, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások mindössze valótlan információkkal szolgálnak, és éppen azt nem teszik lehetővé a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára, hogy a tények teljes ismeretében válasszon, másrészről pedig, hogy már engedélyeztek egy, a fokozott erőkifejtést követően a szénhidrátok által a normál izomműködés helyreállítására gyakorolt hatással kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítást (lásd a fenti 82. pontot). A felperes ezen érvelését tehát el kell utasítani.

95 Amennyiben a felperes a válaszában az Alapjogi Charta 11. cikkében elismert, tájékozódás szabadságára hivatkozik, meg kell állapítani egyrészről, hogy a keresetlevélben nem hivatkozott ennek a rendelkezésnek a megsértésére, valamint hogy ezért – az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 48. cikke 1. §-ának alkalmazásában – elfogadhatatlanként kell elutasítani az annak megsértésére alapított jogalapot, mivel semmi nem igazolja ennek a válaszban való előterjesztését. Másrészről nem függ a jelen kereset tárgyát képező, egészségre vonatkozó állítások alkalmazásától a fogyasztó azon lehetősége, hogy a glükóz hatásairól információkat szerezzen.

96 Hatodszor, a felperes azon érvelését illetően, amely szerint az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezésének megtagadása azért nem volt megfelelő, mert ez nem járul hozzá a cukorfogyasztás csökkentéséhez, a Törvényszék már megállapította (lásd a fenti 55. pontot), hogy az állításokkal reklámozott élelmiszerekre a fogyasztók úgy tekinthetnek, hogy azoknak táplálkozási, élettani vagy más egészségügyi előnyük van olyan hasonló vagy más termékekkel szemben, amelyek ilyen hozzáadott tápanyagot és más anyagot nem tartalmaznak. Ez arra ösztönözheti a fogyasztókat, hogy olyan döntéseket hozzanak, amelyek a tudományos véleményekkel ellentétes módon közvetlenül befolyásolják az egyes tápanyagok vagy más anyagok összes bevitelét. Ezért ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni.

97 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik, az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított jogalapról

98 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezésének megtagadásával megsértette az egyenlő bánásmód elvét. A felperes szerint a Bizottság már engedélyezett a vitaminoknak és ásványi sóknak az energiatermelő anyagcsere-folyamatban való részvételével kapcsolatos, mennyiségi határértékeket vagy figyelmeztetéseket nem közlő hasonló állításokat. Ezen túlmenően a Bizottság engedélyezett olyan élelmiszerekre – például a húsra és a halra, a fruktózra, a laktulózra és az olívaolaj polifenoljára – vonatkozó különféle állításokat, amelyek túlzott fogyasztása nem javasolt. A Bizottság ráadásul az egészségre vonatkozó, engedélyezett állítások jegyzékébe a szénhidrát-elektrolit oldatokkal kapcsolatos, az egészségre vonatkozó két állítást, valamint a szénhidrátokkal kapcsolatos másik állítást is felvett.

Végezetül a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság annak ellenére engedélyezett a glükomannán (konjak-mannán) tekintetében az egészségre vonatkozó két állítást, hogy ezen élelmiszer fogyasztása hirtelen halállal végződő fulladást idézhet elő.

99 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és a különböző helyzeteket ne kezeljék azonos módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (lásd: Alliance for Natural Health és társai ítélet, fenti 30. pont, EU:C:2005:449, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Health Food Manufacturers' Association és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 30. pont, EU:T:2015:375, 113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

100 Ami elsősorban a vitaminoknak és ásványi sóknak az energiatermelő anyagcsere-folyamatban való részvételével kapcsolatos állításokat illeti, igaz ugyan – amint azt a felperes állítja –, hogy a 432/2012 rendeletnek az egészségre vonatkozó, engedélyezett állítások jegyzékét tartalmazó melléklete értelmében, a Bizottság – az élelmiszer alkalmazási feltételeinek vagy ezen alkalmazás korlátozásainak meghatározása, illetve kiegészítő tájékoztatás vagy figyelmeztetés megkövetelése nélkül – engedélyezett az egészségre vonatkozó, azzal kapcsolatos állításokat, hogy a pantoténsav, a biotin, a kalcium, a réz, a vas, a jód, a magnézium, a mangán, a niacin, a foszfor, a riboflavin (B2-vitamin), a tiamin, a B6-vitamin, a B12-vitamin és a C-vitamin részt vesz a normál energiatermelő anyagcsere-folyamatokban.

101 A felperes azonban nem bizonyítja, hogy az e vitaminokkal és ásványi anyagokkal kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítások engedélyezése mennyiben összehasonlítható a jelen üggyel. E tekintetben nem elegendő az a puszta tény, hogy az egészségre vonatkozó állítás mindkét esetben valamely anyagnak a normál energiatermelő anyagcsere-folyamatokban való részvételére vonatkozik. Amint azt a Bizottság állítja, a glükóz a vitaminoktól és az ásványi anyagoktól különböző tápanyag. Míg nyugodtan lehet úgy vélni, hogy a normálisan kiegyensúlyozott táplálkozás csak korlátozott mennyiségben biztosítja a vitaminokat és az ásványi anyagokat, addig a glükóz – természeténél fogva – számos élelmiszerben jelen lévő alapanyag, amely a szénhidrátok lebomlását követően a szervezetben felszívódik. Amennyiben a felperes azt állítja, hogy a vitaminok és ásványi anyagok túlzott mértékű fogyasztása bizonyos esetekben kedvezőtlen hatásokat gyakorolhat az egészségre, egyáltalán nem pontosította ezeket az eseteket, ekként pedig nem bizonyította a jelen ügyben összehasonlítható helyzet fennállását.

102 Egyebekben a felperes azon érvelését illetően, amely szerint az egészségre vonatkozó, vitaminokkal és ásványi anyagokkal kapcsolatos, engedélyezett állításokat a cukortartalmú élelmiszerek esetében is alkalmazzák, elegendő megállapítani, hogy ezek az állítások nem a cukor hatásaira vonatkoznak, ekként pedig nem áll fenn összehasonlítható helyzet a jelen ügyben.

103 Másodsorban, a felperes az olyan élelmiszerekre vonatkozó különféle állítások engedélyezésével kapcsolatos érvelésében, amely élelmiszerek túlzott fogyasztása nem javasolt, először is arra hivatkozik, hogy a Bizottság annak ellenére engedélyezett egy, a hússal és a hallal kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítást, hogy általánosan elfogadott az, hogy az uniós fogyasztók túl sok húst fogyasztanak és hogy nem szabadna napi szinten húst enniük.

104 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet melléklete értelmében a Bizottság az egészségre vonatkozó azon állítást engedélyezte, amely szerint a hús és a hal egyéb vastartalmú élelmiszerekkel fogyasztva hozzájárul a jobb vasfelszívódáshoz. Ez az állítás csak olyan élelmiszer esetében alkalmazható, amely adagonként legalább 50 gramm húst vagy halat tartalmaz. Ahhoz, hogy az állítást fel lehessen tüntetni, a fogyasztót tájékoztatni kell arról, hogy a kedvező hatás úgy érhető el, ha a nem hem-kötésű vasat tartalmazó élelmiszerekkel együtt 50 gramm húst vagy halat is fogyasztanak.

105 Érvelésében a felperes nem bizonyítja, hogy a Bizottság megsértette az egyenlő bánásmód elvét. Egyrészről ugyanis a felperes egyáltalán nem támasztja alá az általánosságban a túl sok hús vagy hal fogyasztásának mellőzését szorgalmazó ajánlások meglétére vonatkozó állítását. Jóllehet a válaszban hivatkozik tanulmányokra, meg kell állapítani, hogy azokat nem nyújtotta be. Másrészről meg kell állapítani, hogy míg a glükóz tápanyag, az egészségre vonatkozó, engedélyezett állításban említett hús és hal – amint azt a Bizottság állítja – tápanyagokban gazdag élelmiszerek, ekként pedig teljesen különböznek a glükóztól. A fentiekre tekintettel a jelen ügyben nem áll fenn összehasonlítható helyzet.

106 Másodszor, a felperesnek a fruktózzal kapcsolatos állítását illetően meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet melléklete értelmében a Bizottság az egészségre vonatkozó azon állítást engedélyezte, amely szerint a fruktózt tartalmazó élelmiszerek fogyasztása kisebb mértékű vércukorszint-emelkedést eredményez, mint a szacharózt vagy glükózt tartalmazó élelmiszereké. Ahhoz, hogy az állítást fel lehessen tüntetni, a cukorral édesített élelmiszerekben vagy italokban a szacharózt és/vagy glükózt olyan mértékben kell fruktózzal helyettesíteni, hogy legalább 30%-kal csökkenjen az ilyen ételek és italok glükóz- és/vagy szacharóztartalma.

107 Ez az érvelés nem bizonyítja az egyenlő bánásmód elve megsértésének fennállását. Amint azt ugyanis a Bizottság állítja, a fruktózzal kapcsolatban engedélyezett, egészségre vonatkozó állítás a glükóznak és/vagy szacharóznak a vércukorszint-emelkedés mérséklése céljából fruktózzal történő helyettesítésére vonatkozik. Mivel valamely cukor olyan cukorral való helyettesítéséről van szó, amelynek hatásaként mérséklődik a vércukorszint emelkedése, ezen állítás engedélyezése miatt egyáltalán nem áll fenn a cukorfogyasztás általános növekedésének kockázata. A jelen ügyben tehát nem áll fenn összehasonlítható helyzet.

108 Harmadszor, a felperesnek a laktulózzal kapcsolatos érvelését illetően meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet melléklete értelmében a Bizottság az egészségre vonatkozó azon állítást engedélyezte, amely szerint a laktulóz hozzájárul a bélműködés gyorsításához. Az állítás csak olyan élelmiszer esetében alkalmazható, amely adagonként 10 gramm laktulózt tartalmaz. Ahhoz, hogy az állítást fel lehessen tüntetni, a fogyasztót tájékoztatni kell arról, hogy a kedvező hatás 10 gramm laktulóz napi egyszeri bevitelével érhető el.

109 Ez az érvelés sem bizonyítja, hogy a Bizottság megsértette az egyenlő bánásmód elvét. A Bizottság állításának megfelelően ugyanis a laktulózzal kapcsolatban engedélyezett, egészségre vonatkozó állítás az e korlátozott mennyiségben fogyasztott szintetikus diszacharid laxatív hatására vonatkozik. Ezt az állítást pusztán a laktulóznak az e hatás eléréséhez szükséges pontos adagja tekintetében engedélyezték, amelyről a fogyasztókat is tájékoztatni kell. A laktulóz korlátozott mennyiségben való fogyasztásával is elérhető e laxatív hatásra tekintettel a jelen ügyben nem áll fenn összehasonlítható helyzet.

110 Negyedszer, a felperesnek az olívaolaj polifenoljaival kapcsolatos érvelését illetően meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet melléklete értelmében a Bizottság az egészségre vonatkozó azon állítást engedélyezte, amely szerint az olívaolaj polifenoljai hozzájárulnak a vérzsírok oxidatív stresszel szembeni védelméhez. Az állítás csak olyan olívaolaj esetében alkalmazható, amely 20 grammonként legalább 5 milligramm hidroxitirozolt és származékait (pl. oleoropein komplexet és tirozolt) tartalmaz. Ahhoz, hogy az állítást fel lehessen tüntetni, a fogyasztót tájékoztatni kell arról, hogy a kedvező hatás 20 gramm olívaolaj napi bevitelével érhető el.

111 A felperes érvelése nem bizonyítja, hogy a Bizottság oly módon sértette meg az egyenlő bánásmód elvét, hogy összehasonlítható helyzeteket eltérően kezelt anélkül, hogy az objektíve igazolt lenne. Egyrészről ugyanis a felperes egyáltalán nem bizonyítja, hogy az általánosan elfogadott tudományos vélemények alapján ajánlatos csökkenteni az olívaolaj polifenoljainak fogyasztását, amint az a cukorfogyasztás esetében fennáll. Másrészről igaz ugyan – amint azt a felperes állítja –, hogy 20 gramm olívaolaj-mennyiség az összes zsírbevitel tekintetében az 1169/2011 rendelet

XIII. mellékletének B. részében meghatározott 70 grammos referenciamennyiség nagyjából 30%-ának felel meg. Egy ilyen érv azonban nem bizonyíthatja, hogy a jelen ügyben összehasonlítható helyzetek állnak fenn.

112 A felperes harmadsorban azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az egyenlő bánásmód elvét azzal, hogy az egészségre vonatkozó, engedélyezett állítások jegyzékébe a szénhidrát-elektrolit oldatokkal kapcsolatos, az egészségre vonatkozó két állítást, valamint a szénhidrátokkal kapcsolatos másik állítást is felvett.

113 Először is a szénhidrát-elektrolit oldatokkal kapcsolatos, az egészségre vonatkozó két állítást illetően meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet melléklete értelmében a Bizottság az egészségre vonatkozó azon állítást engedélyezte, amely szerint a szénhidrát-elektrolit oldatok hozzájárulnak a teljesítmény hosszú távú fenntartásához a hosszan tartó állóképességi gyakorlatok alatt, valamint az egészségre vonatkozó azon állítást, amely szerint ezek az oldatok fokozzák a víz felszívódását a testedzés során. Ahhoz, hogy ezeket az állításokat fel lehessen tüntetni, a szénhidrát-elektrolit oldatok szénhidrátból származó energiatartalmának literenként 80–350 kilokalóriának kell lennie, az energiatartalom legalább 75%-ának pedig nagy glikémiás választ kiváltó szénhidrátokból, például glükózból, glükózpolimerekből és szacharózból kell származnia. Emellett ezen italok nátriumtartalmának literenként 20 millimolnak (literenként 460 milligramm) és literenként 50 millimolnak (literenként 1150 milligramm) között kell lennie, ozmolalitásának pedig kilogrammonként 200–330 milliosmol víznek kell lennie.

114 E tekintetben egyrészről meg kell állapítani, hogy az egészségre vonatkozó két engedélyezett állítás nem a glükózra mint olyanra, hanem a szénhidrát-elektrolit oldatokra vonatkozik, amelyek a hosszú állóképességi edzéssel és a testedzéssel összefüggésben használt különleges termékek. Másrészről igaz ugyan, hogy a felperes által kérelmezett, az egészségre vonatkozó öt állítás közül három esetében a célcsoportot az aktív és megfelelő egészségi állapotú, az állóképesség tekintetében megfelelő edzettségű férfiak és nők alkotják (lásd a fenti 3. pontot), ez nem változtat azon, hogy a glükózzal mint olyannal kapcsolatos, a Bizottság által engedélyezett, egészségre vonatkozó állításokat az 1924/2006 rendelet 17. cikkének (5) bekezdése értelmében az átlagos lakosságcsoportnak szánt glükózalapú termékek esetében bármely élelmiszeripari vállalkozó is használhatja. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes által a termékeire vonatkozóan alkalmazott – és a Bizottság által előterjesztett – reklámozásból kitűnik, hogy a gyermekek és a felnőttek egyaránt a célcsoport részét képezik. Egyebekben hangsúlyozni kell, hogy a felperes alkalmazhatja a termékei tekintetében engedélyezett, egészségre vonatkozó két állítást, ha az alkalmazási feltételek teljesülnek. A fentiekre tekintettel nem kell megállapítani, hogy az összehasonlítható helyzeteket eltérő módon kezelték. A felperes érvelését tehát el kell utasítani.

115 Másodszor, ami a szénhidrátokkal kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítást illeti, meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet melléklete értelmében a Bizottság az egészségre vonatkozó azon állítást engedélyezte, amely szerint a szénhidrátok részt vesznek a normál izomműködés (kontrakció) helyreállításában nagy intenzitású és/vagy hosszan tartó, az izmok kifáradásához és a vázizomzat glikogénraktárainak kimerüléséhez vezető testmozgást követően. Az állítás csak az olyan élelmiszer esetében használható, amely az emberi szervezet anyagcsere-folyamataiban részt vevő – a polioloktól eltérő – szénhidrátokat tartalmaz. A fogyasztót tájékoztatni kell arról, hogy a kedvező hatás bármilyen forrásból származó, testtömeg-kilogrammonként összesen 4 gramm mennyiségű szénhidrát bevitelével érhető el, amely a nagy intenzitású és/vagy hosszan tartó, az izmok kifáradásához és a vázizomzat glikogénraktárainak kimerüléséhez vezető testmozgást követő első négy, de legfeljebb hat órán belül, több adagban fogyasztandó. Az állítás csak nagy intenzitású és/vagy hosszan tartó, az izmok kifáradásához és a vázizomzat glikogénraktárainak kimerüléséhez vezető testmozgást végző felnőtteknek szánt élelmiszerek esetében alkalmazható.

116 Igaz ugyan, amint azt a felperes állítja, hogy a glükóz szénhidrát, ez azonban nem változtat azon, hogy – a szénhidrátokkal kapcsolatban engedélyezett, egészségre vonatkozó állításoktól eltérően – az egészségre vonatkozó, a felperes által kérelmezett állítások anélkül vonatkoznak a fizikai erőfeszítés

során a normál energiatermelő anyagcsere-folyamatra, hogy meghatároznák ezen erőfeszítés intenzitását vagy időtartamát, illetve hogy leírnák a sportolók anyagcseréjének különös fiziológiai folyamatait. A fentiekben megállapítottaknak megfelelően (lásd a fenti 88. pontot), a felperes az engedélyezés iránti kérelmében javasolhatott volna az egészségre vonatkozó kérelmezett állításokkal kapcsolatos különös alkalmazási feltételeket, ezt azonban nem tette meg. Egyebekben meg kell állapítani, hogy a felperes alkalmazhatja a termékei tekintetében engedélyezett, egészségre vonatkozó ezen állítást, ha az alkalmazási feltételek teljesülnek. Következésképpen összehasonlítható helyzetek hiányában nem lehet megállapítani, hogy a Bizottság megsértette az egyenlő bánásmód elvét.

117 Negyedsorban a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság annak ellenére engedélyezett a glükomannán (konjak-mannán) tekintetében az egészségre vonatkozó két állítást, hogy ezen élelmiszer fogyasztása hirtelen halállal végződő fulladást idézhet elő.

118 Meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet melléklete érelmében a Bizottság az egészségre vonatkozó azon állítást engedélyezte, amely szerint a glükomannán (konjak-mannán) hozzájárul a vér normál koleszterinszintjének fenntartásához, valamint azt az állítást, amely szerint a glükomannán (konjak-mannán) a csökkentett energiatartalmú étrend keretein belül hozzájárul a testtömegcsökkenéshez. Igaz, hogy az a Bizottság az egészségre vonatkozó ezen állítások alkalmazását a Bizottság csak olyan figyelmeztetés mellett engedélyezte, hogy fulladásveszély merülhet fel, ha a fogyasztónak nyelési nehézségei vannak vagy elégtelen mennyiségű folyadékkal próbálja az élelmiszert fogyasztani. Figyelmeztetni kell arra, hogy sok vízzel kell az élelmiszert fogyasztani, hogy a glükomannán a gyomorba kerüljön. Mivel azonban az EFSA-nak az ezen anyagra vonatkozó egyik véleményéből kitűnik, hogy ez az anyag nem fordul elő természetesen az élelmiszerekben, hanem emulgálószerként és sűrítőként alkalmazott élelmiszer-adalékanyag, és azt étrendkiegészítőként is fogyasztják, amit a felperes nem vitat, nem kell megállapítani, hogy az összehasonlítható helyzeteket eltérő módon kezelték.

119 Ötödsorban el kell utasítani a felperesnek a koffeinre vonatkozó egyik állításról szóló rendelettervezettel kapcsolatban a tárgyaláson előadott érvelését. Egyrészről ugyanis a felperes nem bizonyította, hogy ezt a tervezetet a Bizottság elfogadta. Másrészről e tervezet benyújtásának hiányában a felperes egyáltalán nem bizonyította a jelen ügyben összehasonlítható helyzet fennállását.

120 Végezetül meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet (12) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság lényegében a felperes által kérelmezett, egészségre vonatkozó állításokkal kapcsolatban a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdésében szereplőkkel azonos indokok miatt tagadta meg egy, a zsírok által a zsírban oldódó vitaminok normál felszívódására gyakorolt hatásról szóló, valamint egy, a nátrium és a normál izomműködés fenntartásáról szóló állítás engedélyezését. A cukrok Bizottság általi kezelését illetően egyebekben meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet mellékletéből kitűnik, hogy a szénhidrátokkal kapcsolatos, egészségre vonatkozó állítást kizárólag úgy engedélyezték, hogy az alkalmazás különös feltételeit úgy korlátozzák, hogy az az 1924/2006 rendelet mellékletében meghatározott, az „Alacsony cukortartalmú” vagy „Hozzáadott cukrot nem tartalmazó” állításoknak megfelelő élelmiszerek esetében legyen használható. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 432/2012 rendelet (18) preambulumbekezdése szerint az ebben a rendeletben előírt intézkedéseket sem az Európai Parlament, sem a Tanács, azaz az 1924/2006 rendeletet elfogadó intézmények egyike sem ellenezte.

121 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

122 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság nem tett megfelelően eleget indokolási kötelezettségének. A megtámadott rendelet nem pontosítja a felperes és a BSNA által előterjesztett észrevételekben szereplő érveket, sem azt, hogy a Bizottság azokat miként vette figyelembe. A pusztán formális megtagadás

alapján azt lehet feltételezni, hogy a Bizottság nem vette figyelembe ezeket. Ezen túlmenően a megtámadott rendeletből nem tűnik ki, hogy a Bizottság különbséget tett volna a különböző célcsoportok között. A felperes szerint a megtámadott rendelet inkább azt mutatja, hogy a Bizottság nem megfelelően vizsgálta önálló módon az általa és a BSNA által előterjesztett észrevételeket. A megtámadott rendelet hiányos indokolása miatt nem érthető, hogy a Bizottság miként foglalkozott az ezen észrevételekben ismertetett érvekkel. A Bizottság ráadásul azt sem fejtette ki, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításoknak az akár különös feltételekkel, akár kiegészítő magyarázatokkal vagy figyelmeztetésekkel kísért engedélyezése miért nem képezne kevésbé szigorú intézkedést.

123 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében megkövetelt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez kell igazodnia, továbbá világosan és egyértelműen tükröznie kell a jogi aktust elfogadó intézmény érvelését oly módon, hogy lehetővé tegye az érdekeltek számára az elfogadott intézkedés igazolásának megismerését, illetve a hatáskörrel rendelkező bíróság számára a felülvizsgálat gyakorlását. Az indokolás követelményét az ügy körülményeire tekintettel kell értékelni. Nem kötelező, hogy az indokolás megjelölje az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, amennyiben azt a kérdést, hogy valamely jogi aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk második bekezdése követelményeinek, nem csupán annak szövege, hanem kontextusa, valamint az érintett témára irányadó jogi szabályok összessége alapján kell megítélni. A Bizottság különösen nem köteles állást foglalni az érdekeltek által elé terjesztett minden érvet illetően, hanem elegendő, ha a határozat rendszere szempontjából alapvető fontosságú tényeket és jogi megfontolásokat ismerteti (lásd: Hagenmeyer és Hahn kontra Bizottság ítélet, fenti 92. pont, EU:T:2014:234, 173. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

124 Először is a felperes azon érvelését illetően, amely szerint a megtámadott rendelet nem pontosítja a felperes és a BSNA által előterjesztett észrevételekben szereplő érveket, sem azt, hogy a Bizottság azokat miként vette figyelembe, meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet (17) preambulumbekezdése jelzi, hogy az abban előírt intézkedések meghatározása során a Bizottság figyelembe vette az 1924/2006/EK rendelet 16. cikke (6) bekezdésének megfelelően a felperes és a nyilvánosság által benyújtott észrevételeket. Ez az indokolás megfelel a fenti 123. pontban említett ítélkezési gyakorlatban kialakított követelményeknek. Ebből az ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy a Bizottságnak nem kellett állást foglalnia az érdekeltek által elé terjesztett minden érvet illetően, hanem elégendő volt a határozat rendszerét illetően alapvető fontossággal bíró tényeket és jogi érveket ismertetnie (lásd ebben az értelemben: Hagenmeyer és Hahn kontra Bizottság ítélet, fenti 92. pont, EU:T:2014:234, 179. pont). A jelen ügyben az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezése iránti kérelmek elutasításának okai a megtámadott rendelet (4)–(14) preambulumbekezdésében szerepelnek, amelyek kifejtik a felperes kérelmeit, az EFSA-nak az egészségre vonatkozó, különféle, szóban forgó állításokra vonatkozó következtetéseit, valamint azokat a kockázatkezelési megfontolásokat, amelyek miatt végül az EFSA kedvező véleményei ellenére nem engedélyezték azokat. Ezen indokolás lehetővé tette a felperes számára, hogy megismerje a megtett intézkedés indokait, a Törvényszék számára pedig azt, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét.

125 Másodszor, a felperes azon érvelését illetően, amely szerint a Bizottság nem megfelelően vizsgálta önálló módon az általa és a BSNA által előterjesztett észrevételeket, meg kell állapítani, hogy az indokolási kötelezettség a megtámadott jogi aktus indokolásának megalapozottságához képest különálló kérdést képez. A felperes és az érdekelt harmadik felek által előterjesztett észrevételek nem megfelelő vizsgálatával kapcsolatos érv a megtámadott rendelet érdemi jogszerűségére vonatkozik, ekként pedig nem alapozhatja meg a Bizottság indokolási kötelezettségének megsértését (lásd ebben az értelemben: Hagenmeyer és Hahn kontra Bizottság ítélet, fenti 92. pont, EU:T:2014:234, 181. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Mindenesetre az, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy a felperes észrevételei tudományos jellegűek voltak, valamint az, hogy ezeket továbbította az EFSA számára, hogy az kialakíthassa álláspontját (lásd a fenti 9. pontot), míg a BSNA által előterjesztett észrevételeket nem továbbította az EFSA részére, arra enged következtetni – a felperes érvelését esetlegesen alátámasztó bármiféle más releváns tényező hiányában –, hogy a Bizottság megfelelően vizsgálta az 1924/2006 rendelet 16. cikkének (6) bekezdése alapján kapott valamennyi észrevételt.

126 Harmadszor, amennyiben a felperes az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik, mivel a megtámadott rendeletből nem tűnik ki, hogy a Bizottság különbséget tett volna a különböző célcsoportok között, a felperes ezen érvelését szintén el kell utasítani. Egyrészről ugyanis a megtámadott rendelet (5), (7), (9), (11) és (13) preambulumbekezdése az EFSA-nak az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításokkal kapcsolatos tudományos véleményeire hivatkozik, amelyek figyelembe veszik az egészségre vonatkozó egyes kérelmezett állításoknak a felperes által jelzett célcsoportját. Másrészről a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdéséből következik, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állítások engedélyezésére irányuló kérelmekben a felperes által említett különféle célcsoportok nem bírnak alapvető fontossággal a megtagadásról szóló bizottsági határozat rendszerében.

127 A felperes negyedszer azzal érvel, hogy a Bizottság nem fejtette ki, hogy az egészségre vonatkozó, szóban forgó állításoknak különös feltételekkel, vagy kiegészítő magyarázatokkal vagy figyelmeztetésekkel kísért engedélyezése miért nem képezhetett volna kevésbé szigorú intézkedést. Ezt az érvelést szintén el kell utasítani. A megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdéséből ugyanis a jogilag megkövetelt módon tűnik ki, hogy a Bizottság szerint az egészségre vonatkozóan a felperes által kérelmezett állítások engedélyezése ellentmondásos és félrevezető üzenetet közvetítene a fogyasztóknak.

128 Következésképpen a negyedik jogalapot el kell utasítani.

129 A fentiek összességére tekintettel a keresetet egészében el kell utasítani.

A költségekről

130 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A jelen ügyben a felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Dextro Energy GmbH & Co. KG-t kötelezi a költségek viselésére.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. március 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások